

IMMACULATA

4/2011

č. 116

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Červenec** – Maria, Pomocnice křesťanů, vypros církvi mír a rozkvět, aby se Kristovo evangelium dostalo do každého kouta světa.
- Srpen** – Maria, Královno světa, kéž co nejdříve zavládne Tvé neposkvrněné srdce a uchrání lidstvo od zmaru.
- Září** – Maria, Matko Bolestná, skloň se ke každé lidské bídě a dej, aby všichni lidé vložili svou důvěru do Krista – Spasitele lidí.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, ve všem schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáti.

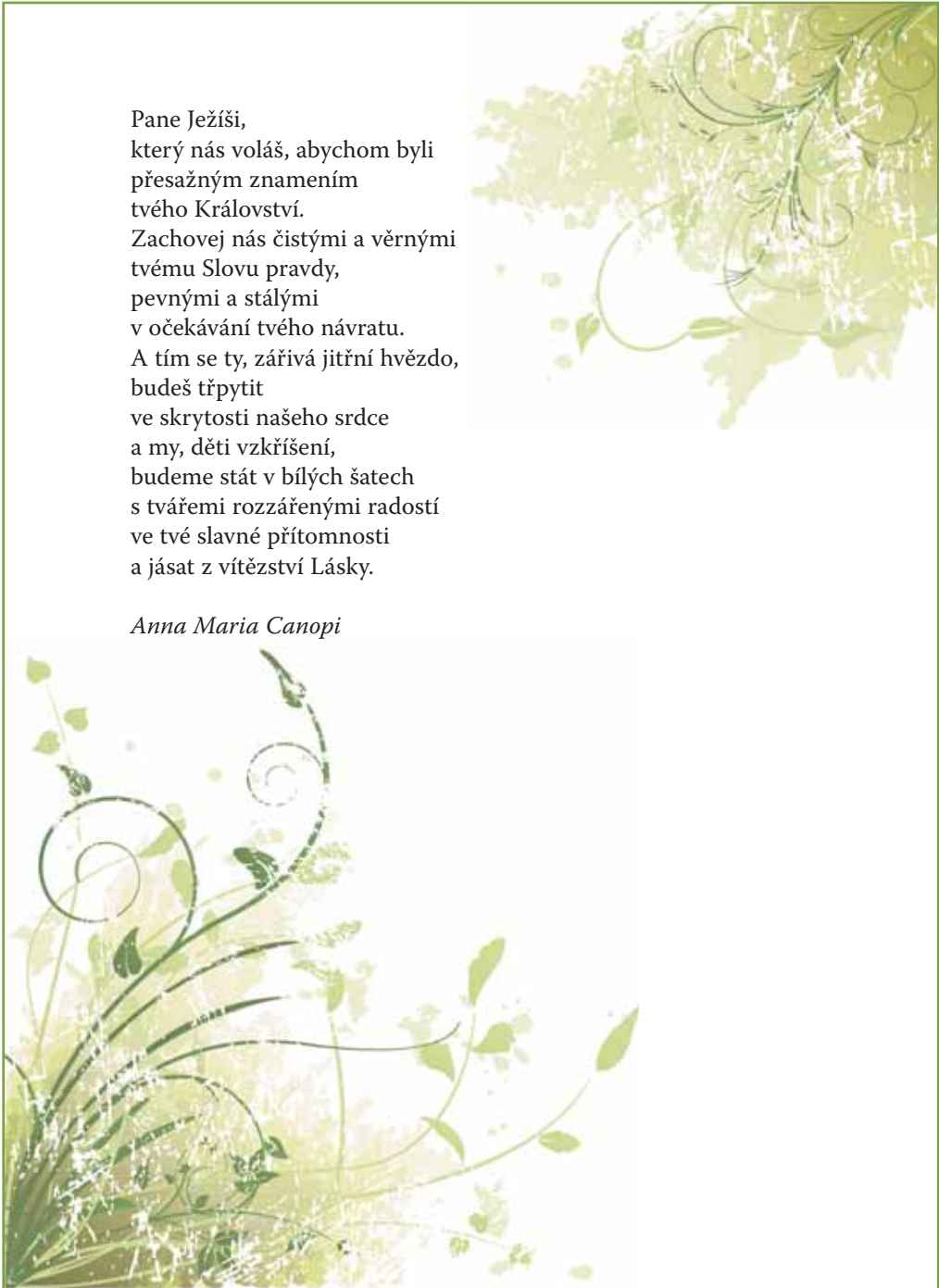
Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

„Bez naděje, víry, bez lásky a síly žili kdysi naši předkové; do temnoty světlo, místo strachu teplo přinesli jim Boží svědkové...“ Tak se, milí čtenáři, zpívá v jedné cyrilometodějské písni. Svati Cyril a Metoděj byli pravými Božími svědky, kteří našemu národu přinesli víru v jediného pravého Boha. Dodnes z jejich svědectví čerpá celá Evropa.

Pravým svědkem naší nedávné doby byl sv. Maxmilián Kolbe. Poznal Boží lásku a chtěl o ní říci celému světu. V době svobody to činil prostřednictvím tisku, plánoval výstavbu rozhlasu, vydal se na misie do Japonska ... všechno pro Boha skrze Neposkvrněnou, aby lidé nebyli jak ovce bez pastýře, ale aby našli cestu k plnému životu, který nekončí smrtí člověka. Jenže přišla doba nesvobody – druhá světová válka – a s ní koncentrační tábory plné nekonečného utrpení. Zdálo by se, že tady se již nedá dělat nic, ale o. Kolbe zůstává pravým Božím svědkem i zde. Během transportu do vězení povzbuzuje své bratry: „Jedeme na misie.“ V těchto nelidských podmínkách zazářilo jeho spolehnutí se na Boha. Neklesá na mysl, zachovává si pokoj, povzbuzuje ostatní k naději. Z víry čerpá obrovskou svobodu, takovou, že je schopen nabídnout svůj život za jiného spoluvězně. Letos v srpnu tomu bude již 70 let. Svätý otec Jan Pavel II. o něm řekl: „Maxmilián nezemřel, ale dal života za bratra.“

Svátek našeho milého světce chceme oslavit poutí na Cvilín u Krnova, kam Vás 13. srpna srdečně zvou. Přijedte. U nohou Panny Marie Cvilínské poděkujeme za mocné svědectví sv. Maxmiliána a budeme si vyprošovat potřebné milosti, především víru, naději a lásku pro sebe, naše blízké a všechny lidi, s nimiž žijeme a máme jim být pravdivými svědky Boží lásky.

br. Bohdan

Pane Ježíši,
který nás voláš, abychom byli
přesažným znamením
tvého Království.
Zachovej nás čistými a věrnými
tvému Slovu pravdy,
pevnými a stálými
v očekávání tvého návratu.
A tím se ty, zářivá jitřní hvězdo,
budeš třpytit
ve skrytosti našeho srdce
a my, děti vzkříšení,
budeme stát v bílých šatech
s tvářemi rozzářenými radostí
ve tvé slavné přítomnosti
a jásat z vítězství Lásky.

Anna Maria Canopi

Mimo církev není spásy...

foto: CCGP | flickr.com

Tento výrok katolického katechismu je dogmatem a zároveň „slovem do prance“. Církev byla v minulosti často některými církevními spisovateli přirovnávána k Noemově arše. Z toho zdánlivě plyne, že ti, kteří jsou uvnitř, se zachrání, ale ti ostatní, nacházející se mimo, to znamená nepokřtění a nevěřící v Krista, mají prostě smůlu. Náleží k mase uvržených do pekla. Dnešní katolíci – a zejména potom nekatolíci – považují takové pojetí za arogantní a nelidské. Jsou přesvědčeni, že díky II. vatikánskému koncilu a jeho dokumentům převládá dnes jiný přístup, který nechápe onen výrok církevního učitele sv. Cypriána Karthaginského ze 3. stol. mechanicky. A skutečně v novém Katechismu katolické církve z r. 1992 je v par. 848 uvedeno k této větě vysvětlení, že „Bůh si může cestami, které jsou známy jen jemu, přivést lidi, kteří bez vlastní viny neznají evangelium, k víře, bez níž se mu nelze líbit...“.

Jenže nedošlo tady ke zlomu kontinuity katolické nauky? Neučila církev před II. vatikánským koncilem (1962–1965) striktně mechanicky, že kdo není katolicky pokřtěn a nevěří v Krista, půjde po smrti automaticky do pekla?

Nikoliv, nauka církve zůstala stejná před II. Vaticanem i po něm. Jedním z hmatatelných důkazů je případ amerického katolického kněze Leonarda Feeneye ze 40. let minulého století. Ten psal a hlásal, že žádný člověk, jenž není křtem začleněn do katolické církve, nemůže přijít do nebe a bude po smrti poslán rovnou do pekla. Svaté oficium v Římě, předchůdce dnešní Kongregace pro nauku víry, odsoudilo ve svém věroučně závazném vyjádření 8. srpna r. 1949 tyto názory jako blud. Zároveň Svaté oficium připomíná, že člověk, jenž nepoznal pravé náboženství, ale upřímně hledá Boha a souhlas s jeho vůlí, může být přičleněn k mystickému Tělu Kristovu, tj. k církvi, mimořádnou Boží milostí a tak dosáhnout nebe. Svaté oficium to považuje ve svém vyjádření za jakousi zvláštní formu „křtu touhy“.

Taková věroučná prohlášení nejsou v církevních dějinách ojedinělá. Papež bl. Pius IX. např. v dopise italským biskupům 10. srpna r. 1863 píše, že mnoho lidí, žijících „v nepřekonatelné nevědomosti o Kristu“, kteří ale vedou život milý Bohu, dochází spásy zvláštním zásahem Boží milosti, aniž by tím byla popřena neomylnost článku víry „Mimo církev není spásy“.

A půjdeme-li ještě dále do minulosti, tak nalezneme podobné věty v dílech církevních Otců, zejména sv. Tomáše Akvinského a sv. Augustina. Sám Nový zákon obsahuje řadu výroků, které ukazují, že věta „Mimo církve není spásy“ neznamená automatické zavržení nekřesťanů. Sv. Pavel např. píše: „Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy...“ (1 Tim 2,4). Z toho tedy logicky plyne, že když někdo bez vlastní viny není pokřtěn a nezná Krista, ale vede dobrý život podle přirozeného mravního zákona, tak Bůh ve své vůli spasit všechny lidi mu nabídne jinou, mimořádnou cestu.

Na to ukazují i slova Ježíše Krista o spasených, kteří Pána nasýtili hladového, napojili žíznivého atd. a při posledním soudu se ho zeptají: „Kdy jsme tě viděli hladového ... a nasýtili ... jsme tě?“ On jim odpoví: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších bratří, mně jste učinili...“ (Mt 25,31n). Údiv těchto zachráněných („kdy jsme tě takového viděli..?“) by nasvědčoval tomu, že nejspíš půjde o lidi, kteří Krista v pozemském životě nepoznali, ale chovali se k trpícím bližním ohleduplně a s láskou, a to bude pro jejich spásu rozhodující. A sv. Pavel říká: „Když totiž pohané ... z přirozeného popudu plní předpisy zákona ... dávají najevo, že jádro zákona je vepsáno v jejich srdcích. A o tom vydá svědectví jejich svědomí..., a to v den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit skryté lidské činy...“ (Řím 2, 16). Touto pasáží apoštol národů jasně sděluje, že ne všichni pohané, kteří nepoznali Ježíše Krista, budou automaticky zatraceni, záleží na tom, jestli jednájí podle přirozeného mravního zákona, který je vepsán do svědomí každého člověka. Proto tedy církev nikdy ve své historii neprohlásila o někom, že je v pekle, i když hodně lidí se tam bohužel nachází. Kdo ale konkrétně, to Učitelství úřad církve neví, proto církev nikdy neřekla ani o pohanech, muslimech nebo ateistech, že jsou zavrženi.

Lze tedy říct, že věta „Mimo církve není spásy“ ztrácí reálné svoji platnost? Stali se tím misionáři a misie zbytečnými? V žádném případě. Ježíš Kristus přece na jiném místě výslovně říká: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen, kdo však neuvěří, bude zavržen...“ (Mk 16,16). Cesta spásy pro ty, kteří bez vlastní viny nepoznali Spasitele, vždycky zůstane cestou mimořádnou, pokudžď

Proto konáme, Bože, slavnou památku našeho vykoupení: zvěstujeme, že Kristus zemřel a sestoupil mezi mrtvé, vyznáváme, že vstal z mrtvých a usedl po tvé pravici, a v očekávání jeho slavného příchodu obětujeme ti jeho Tělo a jeho Krev, oběť, ve které ty máš zalíbení a celý svět spásu.

z eucharistické modlitby

půjde o „nouzové řešení“. Hlásání Krista a nauky církve, kterou on založil, křest, svátosti a život podle evangelia jsou naopak řádnou cestou, kterou Bůh žádá. Jemu jde o pravdu, o to, aby ji člověk za života na této zemi poznal a svobodně přijal rozumem a vůlí. Kdo tedy se tvrdošíjně vzpírá uznat, že Ježíš je jediným Spasitelem a odmítá ho až do posledního okamžiku života jako takového přijmout, ačkoliv poznal tuto pravdu nezkráslenou a bez nezaviněných vnitřních zábran, spasen být rozhodně nemůže a nebude.

Položíme-li si tedy otázku, jestli animisté v Africe nebo ateisté, kteří v tomto přesvědčení zemřou, mohou být i bez křtu spaseni, odpověď bude kladná: Mohou, ale spasí je opět Kristus, nespasí je pohanští bůžkové nebo zakladatelé jiných náboženství, tím spíše pak ne ideologové novověkého bezbožectví. I oni, za předpokladu, že povedou Bohu milý život podle přirozeného mravního zákona, budou tajemným způsobem (snad lze říci „mimořádným křtem“) přičleněni ke Kristově církvi, k novozákonní Noemově arše, která jediná poskytuje záchranu pro věčnost. Dogma o spásě pouze v katolické církvi tím dostává novou, širší dimenzi a zároveň nové potvrzení.

Apoštolé a jejich nástupci dostali od Ježíše Krista pověření hlásat všem lidem pravdu o církvi jako jediném nástroji spásy. Tuto pravdu nesmíme jako katolíci ani změkčovat, ani klást hranice Boží všemohoucnosti a lásce, která chce zahrnout do svého království i ty, kteří bez vlastní viny k církvi nenáleží.

P. Bernward Deneke,

Informationsblatt St. Petri 4/2011, volný překlad -kb-

Kristus je důvěryhodnou nadějí pro Evropu

O rodině, hledání Boha, odpovědnosti, kultuře, demokracii.

Projev Benedikta XVI. při generální audienci, nám. sv. Petra 8. 6. 2011.

Draží bratři a sestry, dnes bych k vám chtěl promluvit o pastorační návštěvě v Chorvatsku. (...)

„Spolu v Kristu“ – to bylo motto méj návštěvy. Vyjadřuje především zkušenost sjednocení všech v Kristově jménu, zkušenost být církví projevující se shromážděním Božího lidu kolem Petrova nástupce. „Spolu v Kristu“ se však v tomto případě zvláštním způsobem vztahovalo na rodinu. Hlavním cílem méj návštěvy byl totiž 1. národní den chorvatských katolických rodin, který vyvrcholil v neděli ráno koncelebrovanou eucharistií, které se na prostranství záhřebského hipodromu účastnilo velké množství věřících. Považuji za velmi významné utvrzovat ve víře zejména rodiny, které Druhý vatikánský koncil nazval „domácími církvemi“ (srov. *Lumen gentium*, 11). Blahoslavený Jan Pavel II., který Chorvatsko třikrát navštívil, položil velký důraz na roli rodiny v církvi a já jsem touto cestou chtěl poukázat na kontinuitu tohoto aspektu jeho magisteria. V dnešní Evropě mají národy s pevnou křesťanskou tradicí zvláštní odpovědnost při obhajobě a prosazování hodnoty rodiny založené na manželství, která je nadále rozhodující jak na výchovném poli, tak v oblasti sociální. Toto poselství mělo velký význam pro Chorvatsko, které se chystá se svým bohatým duchovním, etickým a kulturním odkazem vstoupit do Evropské unie.

Mše svatá se konala ve výjimečném duchovním klimatu nověny sesláni Ducha Svatého. Chorvatské rodiny se sešly k modlitbě jakoby v obrovském „večeradle“ pod otevřeným nebem, aby společně prosily o dar Ducha Svatého. Dostal jsem tak příležitost poukázat na dar a společné nasazení církve a zároveň povzbudit manžele

foto: Fabio Pozzebom/ABr | commons.wikimedia.org

v jejich poslání. V naší době, kdy bohužel dochází k nárůstu rozluk a rozvodů, se věrnost manželů stala výmluvným svěděctvím lásky Kristovy, jež umožňuje žít manželství jako to, čím je, tedy jako sjednocení muže a ženy, kteří se s milostí Kristovou mají rádi a pomáhají si po celý život v radosti i bolesti, ve zdraví i nemoci. Prvotní výchova k víře spočívá právě ve svěděctví věrnosti manželské smlouvě. Z této věrnosti děti beze slov chápou, že Bůh je věrná, trpělivá, uctivá a velkorysá láska. Víra v Boha, který je Láska, se předává zejména tímto svěděctvím věrnosti manželské lásce, která se přirozeně projevuje láskou k dětem, jež jsou plodem tohoto sjednocení. Tato věrnost však není možná bez milosti Boží, bez podpory víry a Ducha Svatého. Proto se Panna Maria bez ustání přimlouvá u svého Syna, aby stejně jako při svatbě v Káni neustále obnovoval manžele darem „dobrého vína“, tedy svou milostí, která jim umožňuje žít jako „jedno tělo“ v různém věku a různých životních situacích.

Do tohoto kontextu velké pozornosti vůči rodině velmi dobře zapadla vigilie s mládeží, která se konala v sobotu večer na náměstí Jelačić v srdci

města Záhřeb. Tam jsem se mohl setkat s novou chorvatskou generací a zakusil jsem plnou sílu její mladé víry, oživené velkým nadšením k životu a jeho smyslu, k dobru, svobodě, a tedy k Bohu. Bylo krásné a dojemné naslouchat těmto mladým lidem, s jakou radostí a zápalom zpívali, potom naslouchali a modlili se, usebrání v hlubokém ztišení! Zopakoval jsem jim otázku, kterou položil Ježíš svým prvním učedníkům: „Co hledáte?“ (Jan 1,38) a řekl jim, že Bůh je hledá ještě dříve než oni Jeho. V tom spočívá radost víry: objevit, že nás Bůh miluje jako první! Je to objev, který z nás neustále činí učedníky, a tedy mladé duchem! Toto tajemství jsme prožívali během vigilie v modlitbě při eucharistické adoraci: v tomto mlčení našlo naše bytí „spolu v Kristu“ svou plnost. Moje výzva následovat Ježíše byla ozvěnou Slova, které On sám adresoval srdcím mladých lidí.

Dalším momentem, který můžeme nazvat „večeřadlem“, byla bohoslužba nešpor v katedrále spolu s biskupy, kněžími, řeholníky a mladými, kteří se formují v seminářích a noviciátech. Také tady jsme jako církevní společenství zvláštním způsobem zakusili svoje bytí „rodinou“. V záhřebské katedrále se nachází památný hrob blahoslaveného kardinála Aloise Stepinace, biskupa a mučedníka, který se v Kristově jménu odvážně postavil nejprve proti útlaku nacismu a fašismu a potom komunistického režimu. Byl uvězněn a potom držen v domácím vězení ve své rodné vesnici. Kardinálem jej jmenoval papež Pius XII., zemřel roku 1960 na nemoc, kterou si přinesl z vězení. Ve světle jeho svědectví jsem povzbuzoval biskupy a kněze v jejich poslání a vybízel je ke společenství a apoštolskému rozmachu. Zasvěceným osobám jsem připomněl krásu a radikálnost jejich způsobu života, vybídl jsem seminaristy, novice a novicky, aby s radostí následovali Krista, který je povolal jménem. Tato chvíle modlitby obohacená přítomností mnoha bratří a sester, kteří zasvětili svůj život Pánu, byla pro mne velkou útěchou, a modlím se, aby chorvatské rodiny byly neustále plodným polem zrodu četných a svatých povolání ke službě Božimu království.

Velmi důležité bylo také setkání s představiteli občanské společnosti, politického, akademického, kulturního a podnikatelského světa, s diplomatickým sborem a náboženskými představiteli, kteří se sešli v Národním divadle v Záhřebu. Při této příležitosti jsem s potěšením vzdal hold velké chorvatské kulturní tradici, jež je neoddělitelná od svých dějin víry a živé přítomnosti církve, která během staletí rozvinula rozmanité instituce a formovala slovně hledače pravdy a obecného dobra. Mezi nimi jsem v první řadě zmínil jezuitu Rudera Boškoviče, velkého vědce, jehož třicáté výročí narození připadá na letošní rok. Opět se před námi jasně vynořilo hluboké poslání Evropy, které spočívá v hájení a obrodě humanismu, jenž má křesťanské kořeny a může být definován jako „katolický“, tedy univerzální a integrální. Humanismus, který do středu klade svědomí člověka, jeho otevřenost vůči transcendentnu a současně jeho dějinnou skutečnost, schopnou inspirovat politické projekty, které jsou různorodé, ale souběžně při budování podstaty demokracie, založené na etických hodnotách zakotvených v samotné lidské přirozenosti. Hledět na Evropu z hlediska národa, který má starobylou a pevnou křesťanskou tradici, je integrující součástí evropské civilizace a připravuje se ke vstupu do její politické unie, umožnilo znovu pocítit naléhavost výzvy, která dnes interpeluje národy tohoto kontinentu, totiž nemít strach z Boha, Boha Ježíše Krista, který je Láska a Pravda, nic neodnímá svobodě, ale vrací jí sobě samé a otvírá jí horizont důvěryhodné naděje.

Draží přátelé, pokaždé když Petřův nástupce koná apoštolskou cestu, má celé církevní společenství určitý podíl na dynamice společenství a poslání, jež jsou mu vlastní. Děkuji všem, kteří mne doprovázeli a podporovali modlitbou a vyprosili mé pastorační návštěvě optimální průběh. Děkuje Pánu za tento velký dar a prosím Je na přímluvu Panny Marie, Královny Chorvatů, aby to, co jsem mohl zasít, přinášelo hojné plody chorvatským rodinám, celému národu a celé Evropě.

*přeložil Milan Glaser
česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Sv. Maxmilián Kolbe vyučuje:

O SVATOSTI

Člověk od přirozenosti touží nejen po fyzické a rozumové dokonalosti, ale též morální. V dějinách lidstva se často setkáváme s lidmi, kteří vynikali nad běžný dav nejen svojí učeností nebo jinými schopnostmi, ale i svojí morálkou. Ty nazýváme „svatými“.

Po pádu prvních rodičů nebyla zatemnělá mysl člověka schopna najít jasnou cestu k poznání, co je to vlastně svatost, čili duchovní dokonalost. Lidé měli sice pojetí o ctnosti a životě podle mravních zásad, ale oslabená vůle neměla dost sil na to, aby dospěla až k heroismu, k hrdinským ctnostem.

Činští filozofové třeba vyzvedávají lidi, kteří „žijí podle vzoru duchů“ a kladou je nad mudrce. Tato svatost spočívala na pouhém rozumovém úsilí o dokonalost a měla čistě přirozený charakter.

Lépe si představovali svatost Řekové. I oni sice pokládali ctnost za něco přirozeného, nicméně věřili, že to znamená „přiblížení se božstvu“. Platon např. dokazuje, že svatost je proto milá božstvu, protože je svatostí, tj. blízkostí bohům.

Zcela opačné pojetí nacházíme u buddhistů. Podle nich je celý svět zlý a božové jsou stejně nešťastní jako lidé, neboť touží tak jako oni po „vysvobození“. Buddhistický mnich opouští rodinu i majetek, aby zničil svoji přirozenost a zahubil v ní zárodky budoucí existence, zničil sám sebe v extázi a dosáhl nirvány, tzn. nicoty.

Mohamedáni vyzývají Boha a touží po něm. Mnich zvaný marabut se cvičí v postech, bděních a zdrženlivosti na osamělém místě, aby dospěl k viděním a vytržením a tak se setkal s Bohem. Když k tomu dojde (samozřejmě nelze tady mluvit o nadpřirozeném vidění), získává titul „uáli“, tj. Boží přítel, a po smrti se ostatní souvěrci dovolávají jeho přímlyvy u Boha i u proroka Mohameda. Tato přímlyva se má ukazovat skrze zázraky. Mohamedáni nazývají zázrakem každou událost, která je něčím neobvyklá, neočekávaná a neděje se každodenně, aniž ji kriticky zkoumají, jestli jde opravdu o událost nadpřirozenou.

Foto: archiv kláštera v Népokalanově

Ve Starém zákoně je pojem svatosti úzce spjat s pojmem Boha. V knize Leviticus např. čteme: „Buďte svatí, neboť já, Jahve, jsem svatý...“ (Lev 20,26). Ale ani tato svatost není dokonalá.

Teprve Ježíš Kristus po svém příchodu na svět ukázal lidstvu slovem i příkladem cestu k opravdové svatosti. Její podstatou je láska k Bohu až k heroismu. Jejím znamením je plnění Boží vůle, obsažené v Božích přikázáních, v přikázáních církevních a ve stavovských povinnostech. Prostředkem k ní jsou neustálé bdění nad sebou, abych poznal své chyby a vykořenil je, zároveň s tím také pěstování ctností, které bych se měl snažit rozvinout až k mimořádnému stupni, a konečně modlitba, skrze niž duše získává nadpřirozené Boží milosti, nezbytné k duchovnímu pokroku. U všech svatých právě ona stála na prvním místě. Její gradace postupuje po linii ústní modlitba, meditace, kontemplace. V kontemplaci, v nejvyšším stadiu modlitby, Bůh přitahuje duši k sobě čím dál blíže a ona, oslněna nadpozemským světlem a rozpálená láskou, upadá do vytržení, které nemá nic společného s přirozeným vytržením. Ke svatosti to ale není nutné a potřebné.

Papež Benedikt XIV. píše: „Aby bylo možno kanonizovat Božeho služebníka, stačí mít důkazy, že on prokazoval vznešené a hrdinské ctnosti, odpovídající podmínkám a stavu jeho osoby.“ Proto také, jak píše Henryk Joly, „Církev zařadila mezi svaté nejenom mnichy vedle knížat, kněžen, králů a královen, ale i obchodníky, učitele, zahradníky, rolníky, pastýře

a pastýřky, advokáty a lékaře, pokladníky a úředníky, žebračky, řemeslníky, ševce, tesaře a kováře.“

Je falešné myslet si, že svatí nám nebyli podobní. I oni měli svá pokušení, padali a povstávali, i je trápily zármutek a slabost a paralyzovalo znechucení. Vždy ale pamatovali na slova Spasitelova: „Beze mne nemůžete učinit nic...“ (Jan 15,5), a také na slova sv. Pavla: „Všechno mohu v tom, který mne posiluje...“ (Fil 4,13). Nedůvěřovali sobě, ale všechnu svoji důvěru složili Pánu, pokořili se, když klesli, upřímně toho litovali, svou duši očistili ze špíny ve svátosti pokání a potom s ještě větším zápallem přiložili ruku k dílu. Pády jim tak posloužily jako stupně na žebříku směrem ke stále větší dokonalosti.

Když se sv. Scholastika zeptala svého bratra sv. Benedikta, čeho je třeba k dosažení svatosti, uslyšela od něho lapidární odpověď: „Třeba chtít.“

P. Maxmilián Kolbe, Kraków r. 1922, překl. -red-

„Ó Maria, má jediná útěcho, božská roso, osvěžení mého žáru, dešti, ježž Bůh sesílá na mé vyprahlé srdce, lampo zářící v temnotě mé duše, průvodkyně na mé cestě, oporo mé slabosti, pláští mé nahoty, bohatství mé přehluboké bídy, léku mých nezhojitelných ran, konci mých vzdechů a slz, vysvobození z každého neštěstí, úlevo mých bolestí, vykoupení z mého otroctví, naděje mé spásy...“

Amen, ó Paní má, amen, mé útočiště, živote můj a pomoci má, má zášti-to, má slávo, naděje má a sílo.“

Germanos z Konstantinopole

Největší potřebnost...

Když se Fritsch tázal otce Maxmiliána Maria Kolbeho, proč chce jít na smrt za jednoho z odsouzených, odpověděl: „Můj život už není nikomu potřebný.“

Po letech se ukázalo, že jeho nepotřebnost se stala největší potřebou pro

- katolickou církev,
- lidskou, jedinou rodinu,
- Evropu,
- Polsko,
- zasypání propasti nenávisi mezi národem polským a německým.

1. září 1939 v den vypuknutí druhé světové války Eicke, ideolog koncentračních táborů, mluvil o potřebnosti útvaru SS a řekl: „Jenom SS mohou uchránit národně-socialistický stát od všech nebezpečí...“

Po letech se ukázalo, že potřebnost organizace SS, k jejímž přednímu voji náležel velitel koncentračního tábora Auschwitz Rudolf Höss, se stala největší nepotřebností pro

- německý národ,
- Evropu,
- svět.

Wladyslaw Kluz, z knihy Světlo a stín, ZVON 1991

foto: archiv kláštera v Népokalanově

Láska vždycky vítězí

Paní Magda, povoláním zdravotní sestra, říká: „Nejsem žádná hrdinka. To, co dělám, je úplně normální.“ Já ale poté, co jsem poznala příběh jejího života, mám na to opačný názor.

Magda se jako velice mladá seznámila se svým budoucím manželem. Byl to okouzující muž, typ, který rychle a snadno získává srdce neplnoletých dívek. Magda se do Konráda zamilovala a nic nebdala na varování rodičů. Slepě věřila svému srdci. Cítila se prý dospělá a svobodná.

Oba se rozhodli uzavřít sňatek. Magda tak učinila proti vůli rodičů: „Pocítovala jsem vůči nim hořkost, nechápala jejich názor. Moje naivita byla bezmezná.“

Selanka mladých manželů netrvala dlouho. Již krátce po svatbě tento hezoun ukázal svoji pravdivou tvář. Magda si dlouho dělala iluze, že toto chování manžela je důsledkem nové situace a brzy přejde. Nestalo se tak. Kam se poděl ten okouzující gentleman? Magda sděluje: „Konrád nebyl zralým člověkem. Typický nedospělý rozmazlenec, jemuž všechno připadalo snadné. Líný a egoistický, nejdůležitější pro něho bylo splnění vlastních chtíčů.“ K tomu se ještě dostavilo stále častější pití alkoholu.

Brzy Magda přišla do jiného stavu. Vypráví: „Bylo nám velmi těžko. Konrád svoji leností ztratil práci, musela jsem tedy, i když těhotná, pracovat přesčasy, abychom měli na živobytí.“ V koutku duše chovala naději, že přírůstek do rodiny bude mít pozitivní vliv na zodpovědnost jejího muže. Ten se ale čím dál víc držel kumpánů z hospody a domů se vracel stále později.

To se nezměnilo ani po narození syna. Konrád nejevil zájem ani o něho, ani o svoji mladou ženu. Rodinu museli de facto žít prarodiče. Manželství špelo nezadržitelně k rozpadu, Magda byla zoufalá z Konrádových stále častějších opileckých výstupů. Nakonec na ni dopadla ta nejkrutější rána: „Muž si jednoho dne sbalil svoje věci a odešel k jiné ženě. Zůstala jsem sama s jednorozným synkem, bez práce a bez budoucnosti.“

Byla to nejtěžší doba v jejím životě. Naštěstí jí i chlapečka s láskou přijali rodiče. Pomohli Magdě

foto: Adam Gryko | Dreamstime.com

při výchově syna, ona si dokončila profesní kvalifikaci a získala dobrou práci. Naučila se vážit si rodičů a být jim vděčná: „Nedělali mi žádná kázání, pochopili, že život mi dal dostatečně tvrdou lekci, a to je víc než tisíc slov výčitek.“ Chlapec se naštěstí dobře učil a nepůsobil žádné výchovné problémy. Magda, i když byla ještě stále mladá a hezká, se nikdy nezapletla s jiným mužem. „Konrád byl přece pořád mým manželem. To, že mne zradil a opustil, mne neosvobodilo od přísahy věrnosti, kterou jsem složila před Bohem,“ vysvětluje s klidem.

Manžela neviděla víc než třicet let. Dozvěděla se jenom, že s tou druhou ženou má také syna. Jak sama přiznává, nikdy Konráda nepřestala milovat. Její syn dospěl, vystudoval a odešel do zahraničí, kde si založil vlastní rodinu.

Cesty Magdy a Konráda se však opět spojily. Magda pracovala jako sestra v nemocnici, když jí kolegyně z jiného oddělení sdělila, že tam přivezli pacienta, kterého by měla znát. „Cítila jsem, že je to on, můj Konrád. Srdce mi napovídalo, že se přece musíme ještě někdy potkat.“

Toto setkání nebylo lehké. Konrád se nacházel v zoufalém stavu, alkohol úplně zničil jeho organismus, k tomu se ještě přidala paralýza způsobená výronem krve do mozku. Přesto ale Magdu poznal. Ta jen s obtížemi je schopna vyličit emoce, jaké při tom pociťovala. Převládaly lítost a soucit, ale ke svému přišla i zlost, že Konrád to „dotáhl“ až na bezdomovce. Ten se dlouho nemohl podívat do očí ženě, jež ho nikdy nepřestala milovat.

V současnosti Magda trvale pečuje o těžce nemocného Konráda. Snaží se také, aby jejich syn odpustil otcí a přijel domů seznámit se s ním. „Nepamatuje si ho, byl přece maličký, když Konrád odešel,“ končí svou životní zповěď starší paní.

Kdo pochopí takovou lásku? Tento příběh, který napsal život člověka, jednoho z nás, nechť je nám příkladem. Platí přece to, co napsal sv. Pavel: „Láska je trpělivá ... nevzpomíná na zlé ... všeho-no vydrží. Láska nikdy nekončí.“

Jadwiga Božek, Žródlo 28. 11. 2010, překl. -kb-

„Statečná Panno, daruj nám duchovní sílu a důvěru v Boha, abychom dokázali překonat všechny překážky, které se staví proti plnění našeho povolání.“

Nauč nás zacházet se skutečnostmi světa s živým smyslem pro zodpovědnost v radostné naději na příchod Božího království, nového nebe a nové země.

Ty, která jsi setrvala na modlitbách s apoštoly ve večeradle v očekávání příchodu Ducha o Letnicích, vypros, aby se znovu vylil na všechny věřící, muže i ženy, aby plně odpovídali svému povolání a poslání.

Panno a Matko, veď a podporuj nás, abychom vždy žili jako praví synové a dcery Církve tvého Syna a přispívali k tomu, aby se na zemi budovala civilizace pravdy a lásky podle Boží vůle a k Jeho slávě. Amen.

bl. Jan Pavel II.

O svátosti manželství

Svátost manželství je mezi ostatními svátostmi jedinečná tím, že ji neuděluje kněz ani jáhen, nýbrž sami snoubenci. Muž a žena jsou sami sobě navzájem nástroji milosti. Tato milost spojuje pár k nerozlučitelné a celoživotní jednotě – „naplňuje“ oba a vede je na cestě ke křesťanské dokonalosti.

Toto je jeden aspekt manželství, na který se často zapomíná: Úlohou muže a ženy je sobě navzájem a svým dětem pomáhat, aby přišli do nebe. Tím, že své povolání k manželství zaměří ke Kristu, inspirovuje každý z manželů toho druhého ke stále větší hloubce sebeobětování. Rodina se často nazývá „škoolou ctnosti“, protože manželství a rodinný život už ze své přirozenosti nabízí enormní možnosti cvičit se v lásce, věrnosti, trpělivosti, sebezáporu a laskavosti, jakož i v jiných ctnostech, které nás činí podobnějšími Kristu.

Růst v ctnosti potřebuje samozřejmě milost, a zdravé duchovní vedení učí manžely neustále si vyprošovat právě tuto „milost svátosti manželství“, aby obstáli ve všech zkouškách, které se neustále v každém manželství vynořují. Tato milost není zprostředkována pouze na počátku manželství. Manželé samozřejmě dostávají v bohaté míře při slavnosti uzavírání manželství posvěcující milost a ta zůstává u nich stále, pokud se nedopustí těžkého hříchu. Ale nejen to. Tato svátost jim nabízí také pomáhající milosti, které potřebují vždy, když se dostaví pokušení nebo když si okolnosti od nich vyžadují mimořádný akt ctnosti.

Svolat na sebe milost svátosti manželství neznamená jednoduše, že si vzpomenu na den svého sňatku a pomyslím si: „Musím tento slib také dodržet...“ Bůh nabízí manželům ještě mnohem víc: skrze modlitbu a plnění povinností je posiluje v jejich svazku a pomáhá jim, aby v každé znepokojivé situaci obstáli – ať už jsou to rozdíly v názorech, vážná nemoc, finanční problémy nebo pokušení k nevěře apod. Milost svátosti manželství působí, že manželé svoji přirozenou manželskou lásku přivádějí ke stále větší dokonalosti a pozvedají ji do vyšší roviny. A pokud tuto milost manželé hříchem ztratili, mohou ji znovu získat tím, že se obrátí k Bohu a s jeho pomocí obnoví svůj život v lásce a v růstu ve ctnostech.

P. Ludwig Hagel, Informationsblatt St. Petri 10/2010, překl. -kb-

TŘICET LET PO OBJEVENÍ AIDS

VZRŮSTÁ UZNÁNÍ KATOLICKÉHO PŘÍSTUPU

Zástupce Vatikánu při OSN v Ženevě říká, že 30 let po objevení AIDS mezinárodní humanitární a křesťanské organizace začínají projevovat otevřenost vůči katolickému přístupu k této nemoci.

„Jsme na začátku určitého sblížení v tom smyslu, že funkcionáři mezinárodních institucí a organizací a náboženských skupin spolu hovoří a vzájemně se více respektují,“ řekl arcibiskup Silvano Tomasi agentuře CNA.

Slova arcibiskupa Tomasiho přicházejí tři deseti lety poté, co byla v USA zveřejněna první odborná lékařská práce uznávající tuto nemoc.

Program sexuální výuky vychovávající ke zdrženlivosti

Nevládní organizace Alliance for the Family (AFF) se sídlem ve Washingtonu nabízí vyčerpávající učební program sexuální výuky nazvaný „Alive to the World“ (AW – Informován o světě). Po 12 roků učí děti a mládež o lásce, sexu a manželství v rámci širšího rámce, jenž propaguje hodnoty jako věrnost, čestnost a osobní odpovědnost. Další informace o programu lze nalézt na stránkách www.allianceforfamily.org/.

Program v současnosti využívá 270 žáků v 11 zemích. Vláda Chile jej nedávno doporučila veřejným školám, očekává se také, že jej využije asi 10 000 žáků v Panamě. AFF spolupracuje také s jedním institutem, aby rozšířila program do muslimského světa. Organizace Africa Family Life Federation spolupracuje s AFF na úpravách AW s ohledem na kulturu afrických zemí a potřebu prevence HIV/AIDS.

Podle Christiny Burelli, výkonné ředitelky AFF, je úspěch AW způsoben tím, že je sekulární ve svých formulacích, ale prezentuje křesťanské hodnoty, které jsou univerzální pro celé lidstvo. Prvek zdrženlivosti obsažený v posledních pěti rocích výuky dle programu je zasazen do celkového formování charakteru mladých mužů a žen, aby byly pochopeny hodnoty, které jsou základem zdrženlivosti.

2. 2. 2011, c-fam.org

Na základě studie o homosexuálních mužích v Kalifornii a New Yorku bylo nově onemocnění zprvu označeno GRID či Gay-related Immune Deficiency (Selhání imunity spojené s homosexualitou). OSN odhaduje, že od té doby bylo na celém světě virem HIV/AIDS nakaženo 65 milionů lidí a více než 25 milionů jím bylo usmrčeno.

Nejvýznamnějším bodem, v němž se katolická církev a mnoho dalších subjektů zapojených do boje proti AIDS rozcházejí, je používání kondomů jako preventivního opatření.

„Bylo prokázáno, a dokonce i zdokumentováno, že skutečně účinným způsobem je změna chování. A právě to jsme vždy zdůrazňovali,“ řekl arcibiskup Tomasi a vyzdvihl, že katolická církev upřednostňuje změnu chování před distribucí kondomů.

Jeho slova také zazněla v týdnu, kdy vyšla nová zpráva uvádějící, že miliony lidí umírají na AIDS, jelikož západní vlády odmítají připustit, že kondomy jsou při potlačování šíření nemoci neúčinné.

Zpráva nazvaná „Katolická církev a globální krize AIDS“ je dílem amerického odborníka na veřejné zdraví Matthewa Hanleyho.

„Vždycky jsme slyšeli, že kondomy jsou nejlepším známým ‚technickým‘ prostředkem pro prevenci přenosu HIV, ale nikdy nám nebylo řečeno, že ani s propagací kondomů se nepodařilo zvrátit ty nehorší africké epidemie; na druhou stranu změna chování způsobila útlum epidemií,“ říká Hanley.

Hanley odhaduje, že za posledních deset let by se zabránilo šesti milionům přenosů infekce v subsaharské Africe, kdyby byl namísto šíření kondomů propagován katolický přístup k věrnosti a abstinenci.

„Mělo by nás zarazit, že to není obecně známý fakt. Představitelé veřejného zdraví si tuto skutečnost možná stále více uvědomují, ale v drtivě většině nejsou ochotni upřednostnit behaviorální přístup k boji proti AIDS před technickými řešeními.“

Hanleyho zpráva také uvádí, že v Ugandě ve východní Africe poklesl v letech 1991–2001 počet osob s AIDS o 10 procent poté, co bylo investováno do abstinence programů. Počet nakažených

opět začal narůstat, když zahraniční dárcovské agentury trvaly na zvýšení používání kondomů v boji proti AIDS.

Minulý měsíc se ve Vatikánu konala dvoudenní konference o tom, jak nejlépe potlačit epidemii

AIDS. Cílem bylo najít v této problematice společnou základnu. Na konferenci zazněly rovněž příspěvky těch, kdo s katolickou církví nesouhlasí.

*Res Claritatis 9.6.2011,
Zdroj: Catholic News Agency*

Modlitba Hnutí čistých srdcí

I u nás, jako na celém světě, existuje tzv. Hnutí čistých srdcí, sdružující svobodné mladé lidi, kteří se zavazují k životu bez sexu až do uzavření manželství. K modlitbě, již se zasvěcují Bohu, se však může připojit kdokoliv, zejména ti, kteří žijí v manželství. Zde ji uvádíme:

„Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že jsi nás miloval láskou bez hranic, která nás chrání od zla, povznášá z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Oddáváme Ti svoji paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svojí pohlavností. Děkujeme Ti za Tvoji přítomnost ve svátosti manželství, která je našim nejcennějším darem. Jen u Tebe najdeme lék a sílu k překonání všech těžkostí a krizí. Proto slibujeme denně se s Tebou stýkat v modlitbě a při četbě Písma svatého, často přijímat Eucharistii a účastnit se adorace před Nejsvětější svátostí. Zavazujeme se pravidelně přistupovat ke svátosti smíření a okamžitě povstat z každého hříchu. Zavazujeme se také nekupovat, nečíst a neprohlížet si časopisy s pornografickým obsahem, které propagují manželskou nevěru a smilstvo, rovněž tak nedívat se na filmy a internetové stránky tohoto typu. Slibujeme také, že nebudeme užívat žádné antikoncepční prostředky a budeme připraveni přijmout každé dítě, které Ty, Pane, chceš povolat k životu. Ježíši, uč nás, prosíme, systematické práci nad sebou, schopnosti kontrolovat naše sexuální žádosti a emoce, bezpodmínečné lásce k sobě navzájem a k našim dětem. Také Tě prosíme o odvahu v každodenním životě, abychom nepodléhali tlaku okolí a varovali se všeho, co zotročuje a činí závislým, zejména drog, ale také alkoholu a nikotinu. Uč nás postupovat tak, aby v našem životě byla nejdůležitější láska, abychom si byli navzájem oporou a pomocí. Změň nás ke svému obrazu a ke své podobě, abychom mohli svědčit o Tvé bezmezné, odpouštějící a posvěcující lásce.

Maria, naše Matko, veď nás cestami víry k samému zdroji lásky – k Ježíši. S blahoslaveným Janem Pavlem II. se chceme plně svěřit Tobě: ‚Totus Tuus, Maria!‘ (Celý Tvůj, Maria!) Do Tvého Neposkvrněného Srdce klademe samy sebe, všechno, co jsme, každý svůj krok, každý okamžik svého života. Amen!“

Církev ve službě člověku (12)

Pohanská, nebo „křesťanská“ pověra?

Od osvícenských dob je Katolická církev neustále na pranýři protikatolických médií kvůli čarodějnickým procesům. V jedné učebnici dějepisu ještě z komunistické éry bylo možno číst: „Tak končily svůj život na hranici nejen nevinné ženy, ale i děti, které se znelíbily církvi.“ Je ale historická pravda skutečně taková? Není tomu spíše tak, že křesťanství naopak má zásluhu na likvidaci této hrůzu nesoucí pověry?

Čarodějnická pověra: křesťanského, nebo pohanského původu?

Literatura o čarodějnických procesech většinou nerozlišuje dvě od sebe rozdílné věci: na jedné straně trestní stíhání osob pro skutečné užívání čar a kouzel, na druhé straně pověru o lidech (zejména ženách), majících prý intimní styky s démony, kteří jim propůjčují zázračnou moc, aby škodili. To druhé církev vždy odmítala. Nelze ale upřít, že to první bylo realitou v každém pohanském náboženství a existovalo mnoho osob, které se pokoušely pomocí tajemných rituálů dostat do kontaktu se zlými božstvy a duchy a získat od nich nadpřirozenou sílu. Pro tento jev se dnes vžil označení „magie“.

Už Starý zákon pod nejpřísnějšími tresty na mnoha místech zakazuje Židům praktikovat ji. „Čarodějníci nenecháš naživu,“ (Ex 22,17) prikazuje Mojžíš jménem Hospodina svému lidu. Pojem „čarodějnice“ neznamenal v chápání izraelského národa osobu, která létá na koštěti na čarodějnické sabaty, umí uhranout druhé nebo vyvolat neúrodu, nýbrž člověka provozujícího magii podle pohanských vzorů. Totéž má v Novém zákoně na mysli i sv. Pavel, když v napomenutí galatským křesťanům (Gal 5,19-20) řadí „čarodějství“ k tzv. „skutkům těla“ spolu se smilstvem, zlostí, opilstvím apod. Klade je hned za „modloslužbu“, což znamená souvislost s pohanskou magií. Sv. Basil Veliký ve 4. stol. ukládal všem, kteří se magií provinili, stejné pokání jako za vraždu (srov. Konrád Kubeš: Apologetická abeceda, Praha 1948, heslo „Čarodějnice“). Jak starozákonní Židé, tak i prvotní křesťané považovali tedy každou magii za hříšnou a zakazovali ji, což opět dokládá, že pravé náboženství přineslo s sebou skutečný mravní a intelektuální pokrok.

Středověk a novověk

Už ve starověku sv. Jan Zlatoústý i další církevní spisovatelé ostře odmítají názor, že je možno mít pohlavní styk s demony a získat tak od nich nadpřirozenou moc. Tato pověra byla v obrovském rozsahu rozšířena u pohanských Germánů, odkud se dostala i do starověkého Říma. Domnělé čarodějnice, jež prý „létaly na košťatech“ na setkání se svými „milými“ (tj. zlými bohy nebo duchy) byly automaticky trestány smrtí, především upalováním na hranici. Církev tuto pověru usilovně potírala, císař Karel Veliký v 8. stol. trestal dokonce smrtí každého, kdo by ji šířil. Dochovala se i kázání některých církevních hodnostářů proti tomuto bludu, především Agobarda Lyonského. Biskupský kánon 10. stol. v Německu hrozí trestem těžké exkomunikace každému, kdo by věřil v možnost intimního kontaktu s démony, létání ve vzduchu, uhranutí nebo vyvolání nemoci či neúrody. Církev tím zachránila mnoho nevinných lidí před smrtí (srov. Vittorio Messori: Czarne karty Kościola, Katowice 1998, str. 117n).

Díky neúnavné osvětové práci církve byla tato pověra v raném a vrcholném středověku téměř vymýcena. Pokud probíhaly procesy, tak jen kvůli užívání magie, jež ale většinou nekončily rozsudkem smrti. Papež sv. Řehoř VII. zaslal v 70. letech 11. stol. dopis dánskému králi Haraldovi, v němž mu zakazuje pod přísnými církevními tresty pořádat hony na domnělé čarodějnice kvůli suchu a neúrodě, které tyto ženy měly údajně zavinit. „Spíše hleďte odstranit metly Božího hněvu pokáním a ne je ještě rozmnožovat pronásledováním nevinných...“ píše tento svatý papež (Michael Hesemann: Die Dunkelmaenner, Augsburg 2007, str. 174).

Teprve kontakty s Orientem 13. a 14. stol., rozšíření albigenského bludu, jenž zveličoval moc ďábla,

a renesanční oživení pohanství opět vzkřísily herezi o možnosti intimního styku člověka s démonem. Tato scestná představa zasáhla i část církve. Dva nectění dominikáni Jakob Spengler a Heinrich Institoris vydávají knihu „Kladivo na čarodějnice“, kde líčí zruďné fantasmagorie o škodách, které prý domnělé čarodějnice působí. Renesanční papež pochybného mravního života Innocenc VIII. vydává r. 1484 bulu „Summi desiderantes“, v níž ve zjevném rozporu s předchozí naukou Církve schvaluje čarodějnickou pověru, čímž bohužel dal zelenou protičarodějnické hysterii a smutně proslulým čarodějnickým procesům, na nichž se podíleli i církevní inkvizitoři.

Nicméně ani tehdy nescházeli lidé, kteří právě ve jménu katolické pravověrnosti proti této pověře a soudním procesům se zcela nevinnými lidmi odvažně vystupovali. V papežském Církevním státě bylo upáleno pouze několik údajných čarodějnic počátkem 16. stol. za pontifikátu nehodných papežů Alexandra VI. a Julia II. Potom už žádná, papež světec Pius V. (1566–1572) tyto procesy úplně zakázal (Kubeš... heslo „Čarodějnice“). V katolickém Španělsku právě tolik napadaná španělská inkvizice proti čarodějnické pověře ostře vystupovala a zabránila upalování nevinných (srov. Hesemann... str. 173n).

Nejvíce nevinně popravených pro údajný intimní kontakt s ďáblem vykazuje Německo. Jak konstatuje dánský protestantský historik Gustav Henningsen, protičarodějnický teror byl v protestantských zemích horší než v katolických. Historikové vyčíslili celkový počet nevinných obětí čarodějnických procesů v Evropě od 14. do 18. stol. na 55 tisíc, z tohoto počtu dvě třetiny připadají na protestantské státy (Hesemann... str. 183n). V katolickém Irsku však byly v celém tomto období upáleny pouze 4 čarodějnice (Hesemann... str. 184).

Teprve v současné době objevují historikové dokumenty římské inkvizice z 16. a 17. stol., které jasně dokazují, že tento ústřední orgán maximálně usiloval o zastavení čarodějnických procesů v katolických zemích. Římsští inkvizitoři vycházeli z teze, že soudit čarodějství náleží pouze jim a nikoli

světským soudcům nebo biskupským inkvizitorům. V severní Itálii a ve Švýcarsku se jim někde podařilo odstranit místní soudce a zaujmout jejich místa. Výsledek byl v takových případech pokaždé stejný: osvobození obviněných v plném rozsahu. A nejen to, někde nechali římsští inkvizitoři dokonce zatknout předchozí soudce za procesní podvody s následkem křivého obvinění, v severoitalském Bitontu i místního biskupa. Nejvyšší římský inkvizitor kardinál Desiderio Scaglia píše r. 1621 tato silná slova: „Zkušenost ukazuje, že při vedení procesů proti čarodějnicím a kouzelníkům rozliční soudci, inkvizitoři, ale i biskupové a jejich vikáři se dopouštějí těžkých a závažných chyb, které jsou proti spravedlnosti a působí újmu nevinným ženám. Mnoho světských soudců je třeba obvinít, že při těchto procesech užívají kruté a protiprávní metody, zejména bezdůvodné mučení. Většina rozsudků smrti je vynášena vůči jasně nevinným lidem, jediným důkazem je tu jejich údajné doznání, vynucené krutým mučením...“ (Hesemann... str. 185n, srov. též Immaculata 3/2008). I papežové té doby veřejně vystupovali proti čarodějnické pověře, zejména Klement VIII., Pavel V. a Innocenc X. V Německu, kde situace byla nejhorší, působil neaktivněji proti čarodějnickým procesům jezuita Friedrich von Spee. Díky osvětě, šířené jeho spisem, začaly jednotlivé státy postupně čarodějnické procesy zakazovat, Francie tak učinila za Ludvíka XIV. poč. 18. stol. Poslední čarodějnice na evropském kontinentu byla upálena r. 1787 v protestantském Glaru ve Švýcarsku.

Učebnice dějepisu ve většině evropských zemí téměř jednomyslně uvádějí, že teprve osvícenci v 18. stol. zahájili boj proti čarodějnickým procesům, zatímco katolická církev má na svědomí jejich rozšíření. Žáci tak

jezuita Friedrich von Spee na známce Německa, hlavní bojovník proti čarodějnické pověře

získávají falešnou představu, že čarodějnická pověra byla součástí katolické víry a teprve osvícenské odmítnutí křesťanství přineslo změnu. Pravda je však taková, že čarodějnická pověra o možnosti intimního styku člověka se zlými duchy ke škodě druhých je pohanská, nikoli křesťanská, a církev naopak proti ní od prvopočátku vystupovala. Na tom nic nemění ani politováníhodná skutečnost, že část osobností církve se v renesanci podílela na oživení a rozšíření této pověry, jakož i na inscenaci hrůzných čarodějnických procesů. Bylo to však v rozporu s tradiční naukou církve, na což neustále upozorňovala ta druhá část církevních osobností, které se angažovaly na obranu nevinných a odstranění tohoto zla. Díky nim byly už v 17. stol. čarodějnické procesy na ústupu, nikoli až díky bezbožeckým osvícencům v 18. stol.

Zásluhou církve je i obrácená strana této mince: kategorické odmítnutí jakéhokoliv druhu magie. Bohužel je signifikantní, že toto zlo se šíří přímo úměrně s odpadem od pravé víry Kristovy. Čarování, věštění, hádání z křišťálové koule nebo z ruky, vyvolávání duchů apod. se nejlépe daří právě v nejvíce „sekularizovaných“ zemích. Kde schází pravá víra, nastupuje pověra a spolu s ní také magie. Církev ji odsuzovala v prvotních dobách křesťanství i ve středověku a přispěla tak k pravé osvětě lidu. Totéž činí i dnes, kdy se i významné osobnosti chlubí svými „magickými“ dovednostmi (v 90. letech např. 10 poslankyň německého Bundestagu se chvástalo, že jsou čarodějnicemi a vyvolávají prý na svých seancích zlé duchy).

Radomír Malý

Sv. Ignác z Loyoly

Opustil svět kvůli Bohu

Než se stal světcem a zakladatelem jedné z největších řeholních komunit, byl pouze vlažným katolíkem. Pocty a světská sláva měly pro něho vyšší hodnotu než víra.

Takovým byl sv. Ignác z Loyoly, původním jménem Iñigo de Recalde. Jeho svátek slaví církev 31. července. Narodil se ve šlechtické rodině španělského Baskicka r. 1491, vstoupil do vojska a v boji u Pompeluny utrpěl ve věku 30 let těžké zranění. Způsobil si je svojí nevšední odvahou, sám se pustil do boje proti francouzské přesile, když jeho spolubojovníci už chtěli kapitulovat. Musel se podrobit těžké operaci nohou zaživa bez umrtvení. Rekonvalescence si vyžádala dlouhodobý pobyt na lůžku. Ošetřovala ho jeho švagrová Magdalena Araoz a některé řeholní sestry.

Dlouhý čas nečinnosti si chtěl zkrátit četbou. Protože v domě nebylo nic kromě životopisů svatých, Iñigo „z nouze“ sáhl i po nich. Když všechny přečetl, zbývaly ještě dvě: „Život Kristův“ od kartuziána a mystika 14. stol. Ludolfa Saského

foto: archiv

a „Zlatá legenda“ od dominikána 13. stol. Jakuba Voragina. Iñigo četl – a náhle se s ním stalo něco nečekaného. Poznal prázdnotu svého dosavadního způsobu života. Uchvátil ho Kristus, jehož se rozhodl následovat. „Proč bych nemohl vykonat to, co sv. František nebo sv. Dominik?“ uvažoval.

Když se uzdravil, do vojska se již nevrátil. Odchází nejdříve do Montseratu k benediktinům,

aby se ujistil o svém povolání k řeholnímu životu. Zjistil však, že pro tuto řeholi je nemá. Rozhodl se proto alespoň na čas žít jako poustevník. V jeskyni Manresa se 40 dní věnoval modlitbě a rozjímání. Pán mu ukázal všechny hříchy života, což ho přivedlo až k slzám a dokonce k sebebičování. Poznal ale, že on osvobozuje, odpouští hříchy, když kajícník lituje, a dává milost nového začátku. Výsledkem této 40denní askeze bylo monumentální dílo „Duchovní cvičení“, čili to, co dnes nazýváme exerciciemi. Chtěl podniknout pěšky a bos pouť do Jeruzaléma, kde doufal nalézt mučednickou smrt pro Krista, jenže morová epidemie zabránila nakonec lodi vyplout. Potom uvažoval o poustevnickém životě, že se bude žít pouze ovocem a zeleninou, jenže ani toto se mu nepodařilo. Na radu svých duchovních vůdců odchází studovat na Sorbonnu do Paříže se záměrem stát se knězem.

Tam teprve nachází cestu, kterou mu Pán určil. Odhaluje svoji hřivnu duchovního vůdce a organizátora. To poznává jeho 9 druhů, s nimiž se v Paříži seznámil. Mezi nimi vyniká především sv. František Xaverský, pozdější velký misionář Asie. Tak vzniká r. 1534 malé kněžské společenství, které se nazývá „Tovaryšstvo Ježíšovo“, lidově „jezuité“. To se velmi rychle rozrostlo. Papež Pavel III. r. 1540 mu udělil své schválení a jmenoval Iñiga jeho prvním generálním představeným. Posláním řádu byly především misijní aktivity v Evropě i v zámorí a školství. Brzy se stal největší řeholní komunitou.

Modlitba sv. Ignáce po svatém přijímání

Duše Kristova, posvět mne,
Tělo Kristovo uzdrav mne,
Krví Kristova, opoj mne,
Vodo z boku Kristova, obmyj mne,
Utrpení Kristovo, posilni mne,
dobrý Ježíši, vyslyš mne,
nedopusť, abych se někdy od Tebe odloučil,
ve svých svatých ranách ukryj mne,
od zlého nepřítele ochraň mne,
v hodinu smrti navštiv mne,
dopřej mi přijít k Tobě,
abych Tě v nebi chválil
s Tvými anděly a svatými na věky věků.
Amen

To všechno je výsledkem Iñigova obrácení. Odmítl světskou slávu a vydal se cestou víry a pokání. Ne svět, ale Bůh se ocitl v centru všech jeho snah – a proto vykonal úžasné dílo. V tom je inspirací pro každého katolíka: Ne svět, ale Bůh. Má práce může přinést trvalé a nezničitelné hodnoty pouze tehdy, když postavím na první místo Boha a nikoli tento svět. To platí pro každou činnost. Svatý Ignáci, pomoz mi k tomu a oroduj za mne!

Henryk Bejda,
volný a zkrácený překlad Žródlo 24/2009 -kb-

- Čím štedřejší jsi k Bohu, tím více objevuješ jeho štedrost k sobě.
- Zachovej si ve všech věcech svobodu ducha. Nedávej na lidské ohledy, ale zachovej si ducha tak svobodného, abys stále mohl udělat opak toho, co dělají ostatní.
- Skutečně jen velmi málo lidí chápe, co by jim Bůh prokázal, kdyby se mu zcela odevzdali.
- Pozorujte s hlubokou vnitřní bolestí, jak velká nevědomost o Bohu panuje u všech lidí a všude.
- Pravda se nedá na trvalo umlčet. Může se na ni sice útočit, ale nemůže být přemožena.
- Pravda září vždy svým vlastním světlem, zatímco lež se halí temnotami, stačí však, aby se ukázala holá skutečnost, a lež je odhalena.
- Zbytečně se namáhá a pracuje ten, kdo chce napravovat mravy druhých a nezačne dříve sám u sebe.

Katolíci na lavici obžalovaných

Rozhovor s Michelem de Jaegerem, místopředsedou sdružení „Katolické obrození“

Francouzský historik a politolog René Rémond napsal r. 1975, že všechny příčiny antiklerikalismu byly odstraněny II. vatikánským koncilem, který vytvořil katolicismus otevřenější a tolerantnější. V této souvislosti předpovídal zánik antiklerikalismu. Měl pravdu?

Stal se pravý opak. Sám Rémond přiznal v eseji r. 2002, že v současnosti je katolicismus „na lavici obžalovaných“. Mluví o tom nejenom katolíci intelektuálové, publicisté a hierarchové. V týdeníku *La Vie* Marcel Gauchot, sociolog a agnostik, jednoznačně potvrdil, že „katolíci jsou jedinou kulturně pronásledovanou menšinou v současné Francii“. Čtyřicet let po II. Vaticanu útoky na církve nejenom nepřestaly, ale dokonce zesílily a nabýly rafinovanějších forem ve srovnání s těmi z 19. stol.

Jaké jsou metody boje s katolicismem?

Především jde o systematické zatlačování katolíků na okraj společnosti. Levicovní aktivisté se snaží veřejnosti namluvit, že katolická víra je spjata s výstředním životem, který už je přežitkem minulosti, a proto si ho dobrovolně volí jen menšina občanů. Druhá metoda spočívá v diskreditaci katolicismu, jeho nauky, historie a zejména morálky, která je předmětem široce pojaté dezinformační kampaně. Konečně třetí způsob představuje diskvalifikace církevní hierarchie, aby přestala být oporou hledajících duší. S tím souvisí i snaha oddělit od pastýřů ty, kteří se ještě pokládají za křesťany.

Kdy začalo toto vytlačování katolíků na okraj společnosti?

Jeho novodobým základem je odlučka církve od státu z r. 1905. Od tohoto data započala striktní laicizace veřejných institucí. Zbavila katolíky jakékoliv možnosti hrát ve společnosti nějakou politickou roli, zakázala kněžím učit ve státních školách, odstranila kříže ze soudních budov a všechny s katolickou vírou spojené nápisy na veřejných místech. Tyto akce probíhají po II. Vaticanu i v jiných zemích, např. ve Španělsku, v Itálii, v Irsku aj.

V čem vidíte hlavní nebezpečí takového pohledu na náboženství?

V tom, že tato vize je podporována i některými duchovními, kteří se domnívají, že když církve nebude hrát ve společnosti žádnou významnou úlohu, tím spíše se k ní budou lidé obracet jako k „expertovi na lidské problémy“ a budou prosit o její názor. Jde ale o katastrofální omyl. Příklad Francie, kde se podařilo zahnat církve za zdi sakristie, naopak ukazuje, že nikdo se jí na nic neptá, že je vyloučena z veřejných debat. Věřící lidé chybějí v rozhlase a v televizi, zmizeli i z politické scény. V současnosti žádná politická strana se nenazývá „křesťanskou“ a neodvolává se ve svém programu na nauku církve.

Jednou z populárních forem diskreditace katolíků jsou lživé publikace zpochybňující pravdy víry. Šíří se knihy autorů považovaných za vědecké kapacity, kteří lžou o postavách Ježíše a Marie, o dějinách církve a o její civilizační úloze...

Seznam takových „děl“ je dlouhý. Vyjmenuji pouze několik. V r. 1994 se stala ve Francii bestsellerem o 400tisícovém nákladu kniha Jacquesa Duquesnea, představující Syna Božího jako někoho, kdo hlásal ve společnosti svých stoupců práva člověka a nekonal žádné zázraky, nevstal z mrtvých a neměl žádné poslání vykoupení lidí z moci hříchu a jejich věčné spásy. Krátce nato se objevila druhá publikace téhož autora na téma Matky Boží, popírající všechna dogmata o panenském zrození, Neposkvrněném Početí a Nanebevzetí. V r. 2005 samozvaný filozof a erotoman Michel Onfray napsal „dílo“ o nákladu 100 tisíc, v němž tvrdí, že kořeny antisemitismu tkví v evangeliích, církve prý vždycky podporovala totalitní diktátory a Jan Pavel II. nese odpovědnost za genocidu ve Rwandě.

Církve ale ve své minulosti vždycky měla nepřátele a musela čelit odpůrcům...

Dřívější protikřesťanské publikace Voltaira nebo Renana byly určeny vzdělané elitě, kterou lze

nazvat voltairiánskou buržoazií. Tato propaganda byla potírána silnou církví, jež disponovala mocnými mediálními prostředky. Teď je ale situace úplně jiná. Výše zmíněné protikřesťanské publikace jsou určeny širokým vrstvám, z nichž většina se nikdy neučila katechismus a tyto knihy jsou pro ně prvním kontaktem s křesťanstvím. A je tu další rozdíl. Ještě v 19. stol. církev uvalila na Renana klatbu. Kdyby se ale dnes episkopát pokoušel polemizovat a veřejně odsoudit Onfrayovy teze, stal by se okamžitě obětí masové kampaně naproste většiny médií. Duquesne není exegetou, ale rozhlas a televize ho neustále zvou jako experta na téma Ježíšova života, a kdyby proti tomu církev vystoupila, ihned bude mediálně znemožněna před francouzskou veřejností jako „nepřítel vědecké pravdy“.

Jak vykládají historii církve francouzské učebnice?

Diskreditace církve se neodehrává pouze v rovině potírání katolických dogmat, ale také v rovině zjednodušování, lživé interpretace a často i hlásání zjevných nepravd na téma její historie. Týká se to i školních učebnic, které tak jako média napadají církev za prý krutou inkvizici, tmářství a antisemitismus.

Jsou tak prezentována i jiná náboženství?

Nikoliv, pouze křesťanství je líčeno v negativním světle. O islámu se píše úplně jinak. Prý dal vzniknout „bohaté, originální a dynamické civilizaci“, jak stojí v jedné učebnici.

Velkou roli při svržení komunismu ve východní Evropě sehrál Jan Pavel II. Je to ve francouzských učebnicích nějak zmíněno?

Úbec ne. Nikde není ani slovo nejen o zásluhách Jana Pavla II., ale též o úloze katolické církve v Polsku. Naproti tomu v jasném rozporu s historickými fakty se ve francouzských učebnicích píše o Piovi XII. jako o „antisemitovi“.

Ale smrt Jana Pavla II. a jeho pohřeb měly obrovský ohlas i ve Francii...

Ano, ale šlo tady o senzaci, na níž bylo možno vydělat. Spekulace o blížícím se konkláve však probíhaly na úrovni „Kódu Leonarda da Vinciho“. Po volbě Benedikta XVI. se média téměř sjednotila

ve formě útoků na něj jako na „pancéřového papeže“, člena Hitlerjugend a odpůrce pokroku v církvi. Neustále jsme svědky napadání papeže, protože odmítá antikoncepci, nechce zrušit celibát a je „nepřátelský“ homosexuálům.

Je cílem těchto kampaní i zničení tradiční katolické morálky, kterou v mravně zdevastované společnosti nutno představit jako skandální?

Program tohoto typu byl vypracován již před sto lety v tajných zednářských dokumentech. Čteme tam: „Zásadou je izolovat člověka od jeho rodiny, aby se zbavil morálky ... nejlepší metodou úderu na církev je vyvolat rozklad v ní samotné.“ Že tyto plány jsou realitou, potvrzuje bývalý prezident Francie Valéry Giscard d'Estaing, vlivný zednář, ve své knize „Francouzská demokracie“. Píše, že kulturní revoluce ve Francii zasáhla všechny struktury: rodinu, školu, univerzitu, církev a mravnost. „Nikdy dosud, s výjimkou prvních dnů Francouzské revoluce, jsme neurazili tak obrovský kus cesty.“

Jak mohou katolíci tento proces destrukce zastavit?

Charles Péguy napsal: „Budoucnost vás naučí, že nestačí pouze být katolíkem. Je třeba ještě vyvinout úsilí k tomu, abyste budoucnost vyrvali z rukou dnešních tyranů.“ My katolíci jsme zde ve Francii během posledních 40 let prohráli všechny bitvy. Jsme izolovaní a vysmívání. Ale nesmíme zoufat a rezignovat. Nutno posilovat křesťanství všude, kde je to možné: ve farnostech, ve škole, v náboženských společenstvích, v rodinách, na pracovištích apod. Musíme bránit svatou církev Boží před jejími nepřáteli a vychovávat děti tak, aby se staly opravdovými svědky Kristovými. Nutno být také blízko kněží a podporovat je v zápasu s nepřátelským světem. Naší povinností je tvořit a posilovat katolické instituce. Dále už nezbyvá nic jiného než čekat na den, kdy Bůh rozežene zlé větry dějin, neboť konečné vítězství bude Jeho, protože nám to slíbil.

Děkuji za rozhovor.

*rozhovor vedl Franciszek Ćwik,
Nasz Dziennik 22. 3. 2011, překl. -ram-*

Co provedl prof. Isnard?

Kdo prožil komunistickou éru, moc dobře ví, co znamenalo pronásledování pro víru. Jedním z účinných nástrojů boje proti náboženství bylo propouštění lidí z práce kvůli náboženskému přesvědčení. To se týkalo především učitelů všech stupňů a pracovníků vědeckých institucí humanitních oborů (muzea, archivy, pracoviště Akademie věd aj.), nemluvě samozřejmě o takových povoláních jako důstojník, policista nebo soudce. Ale i v jiných profesích narážel praktikující katolíci na potíže, nemohl například počítat s tím, že bude moci zaujmout vedoucí funkci.

Tím více jsme tenkrát vzhlíželi k západním demokratickým státům jako vzorům náboženské svobody. Věřili jsme, že tam něco takového není absolutně možné. A také nebylo, věřící pedagogové bez problémů učili i na státních školách, praktikující katolíci byli též mezi veliteli v armádě, v policii, u soudů i ve vysoké politice a nemuseli se bát projevit svůj názor.

Kdeže tyto časy jsou... Dnes s údivem čteme, že Philippe Isnard, francouzský středoškolský profesor dějepisu, zeměpisu a občanské výchovy z města Manosque, byl propuštěn se striktním zákazem budoucího návratu do školství. Jednalo se přitom o jednoho z nejlepších místních pedagogů, který byl u žáků velice oblíbený a vážený. Teď přišel o práci i o peníze, neboť vzhledem k závažnosti „provinění“ mu nepřísluší finanční odškodné, na něž mají učitelé odcházející ze školství nárok. Nedostane též ani příspěvky v nezaměstnanosti, ani sociální podporu, na niž by měl podle francouzských předpisů právo pouze tehdy, kdyby v loňském roce nepobíral plat. Jeho rodina tak zůstala zcela bez prostředků obživy. Panu profesoru Isnardovi asi nezbude nic jiného než si hledat zaměstnání mimo svoji kvalifikaci: v továrně,

foto: Nephitar&Nephteri | www.tempi.it

v obchodě apod. Přesně jako u nás za komunistického režimu, kdy např. učitelé propuštění z náboženských důvodů museli nastoupit jako dělníci, prodavači, skladníci atd.

Co vlastně prof. Isnard provedl tak hrozného, že si zasloužil nejpřísnější disciplinární trest, jaký může být kantorovi udělen? Nic víc a nic míň než to, že ve výuce občanské výchovy uspořádal se studenty diskusi o potratech a dovolil si kritizovat zákon z r. 1975, jenž zabíjení nenarozených dětí umožnil. To neušlo propotratovým aktivistům, kteří jej udali. Isnardova záležitost se dostala až k samému ministrovi školství, jenž prohlásil: „To, co se stalo, je nepřijatelné. Profesori jsou povinni respektovat neutralitu a mít úctu k člověku.“

Potrat je tedy ve francouzských školách tabu. Odmítat ho znamená podle slov pana ministra „neúctu“ k člověku. Je snad zabíjení nenarozených „úctou“ k člověku? Asi ano, protože ihned po Isnardově propuštění povolala škola na besedu se studenty zástupce celosvětové propotratové organizace Planned Parenthood, aby jim „vysvětlili“, že každá žena má „právo“ na potrat.

Isnardův případ jen dokazuje, že to, co bylo u západních demokratických předností proti komunistické totalitě, už dnes neplatí: totiž svoboda vyjádřit bez obav z represí svůj názor. Pedagog, jenž si dovolí z pozic své katolické víry nesouhlasit s potraty nebo homosexuálním partnerstvím, musí počítat se stejným postihem jako u nás za bolševiků

kantor, jenž se netajil svým náboženským přesvědčením.

Postih pana Isnarda není zdaleka jediným v demokracii Francii. A nejde pouze o zemi galského kohouta, nýbrž o celou západní Evropu a Severní Ameriku. Náš časopis přinesl již řadu informací např. z Velké Británie o propuštění zdravotních a sociálních pracovníků jen proto, že se nad svými klienty pomodlili, nebo o vyhození letušky za to, že nosila na krku křížek, nebo o propuštění úředníka, jenž odmítl zaregistrovat homosexuální pár. V Kanadě a v USA jsou zatýkáni protipotratoví aktivisté, kteří se modlí před klinikami a přesvědčují ženy, které tam jdou, aby své dítě nezabíjely. V Německu se dostávají před soud rodiče, kteří odmítají z důvodů svědomí posílat své děti do školních hodin sexuální výchovy, protože se jedná o navádění ke smilstvu.

Je toto ještě svobodná společnost? My, kteří jsme zažili něco zcela podobného za komunistické totality, odpovíme samozřejmě záporně. Jestliže ještě před nějakými 40 lety západní demokracie byly v tomto přece jen více tolerantní než dnes, tak pouze proto, poněvadž chtěly co nejvíce demonstrovat přednosti svého systému před komunistickými zeměmi. Dnes již to dělat nepotřebují.

Myšlenka lidských práv a svobod je jistě správná, pokud by byla pevně zakotvena v přirozeném mravním řádu, který přineslo křesťanství. To v západních státech rozhodně není, což dokládá pouhý letmý pohled do historie. Svůj původ odvozuje od protikřesťanského osvícenství a Velké francouzské revoluce, která má na svědomí statisíce povražděných a umučených katolíků jen proto, že se nechtěli vzdát své víry a přijmout bezbožický „kult rozumu“. K tomuto odkazu se západní demokracie hrdě hlásí, proto jejich honosení se tolerancí a svobodou není možné brát vážně a nutno se mít na pozoru. V praxi jde o toleranci pro mravní

excesy a zvrácenosti, pro potraty a eutanazii, nikoli o podporu ideálů pravdy, dobra, krásy a osvědčeného mravního zákona, vepsaného do lidského srdce, jenž velí nezabíjet nevinného a bezbranného, respektovat Boží požadavek věrného manželského soužití jednoho muže a jedné ženy, nekrást, nepodvádět, plnit své přísahy a sliby atd. Kdo se k takto chápané „toleranci“ postaví kriticky, setká se s tvrdým postihem pod heslem „nulová tolerance k netolerantním“ nebo s upozorněním na závaznost „politické korektnosti“.

I ty nejvznešenější ideály, jestliže nestojí na Bohu, Ježíši Kristu a přirozeném mravním řádu, otevírají cestu tyranii. Komunisté i nacisté také vstupovali na scénu s ušlechtilými myšlenkami sociální spravedlnosti a lidských práv pro ty nejhudší – a skončili u vyhlazovacích táborů. Současní demokraté vyspělých zemí taktéž argumentují krásnými idejemi lidských práv a svobody vyjádření názoru – jenže i oni mohou snadno skončit u masových genocid. Do značné míry už u ní skončili, jak dokazuje miliarda lidí zavražděných umělým potratem za posledních cca 50 let jak v komunistických, tak i v demokratických zemích.

Nelze si tedy dělat iluze, že ovoce západního liberalismu bude ve svém jádru nějak podstatně odlišné od ovoce minulých nám dobře známých totalit. Naopak nutno mluvit o velkém přibuzenství liberalismu a obou tyranií. V. I. Lenin ve svém spise „Stát a revoluce“ velebí Velkou francouzskou revoluci, především jakobínskou diktaturu, a chce, aby bolševici byli „druhými jakobíny“. To se mu podařilo splnit do důsledků.

Na tyto skutečnosti upozorňovali již od počátku 19. stol. všichni papežové a upozorňují na ně i dnes. Bl. Jan Pavel II. vyzval dokonce v encyklice „Evangelium Vitae“ r. 1995 k občanské neposlušnosti vůči nemravným zákonům, povolujícím potrat, eutanazii, antikoncepci a pornografii. Katolík nesmí podléhat ve vztahu k bezbožeckým a protikřesťanským idejím žádným iluzím, tím spíše pak nepropadat pokušení kompromisu a spolupráce se zlem, byť i s dobrými úmysly „zabránit ještě horšímu zlu“. Jeho nejlepší a nejúčinnější zbraní vždycky byla, je a bude věrnost nauce Církve, věrnost Písmu sv. a Tradici, věrnost Ježíši Kristu, jedinému Pánu a Spasiteli.

„Rozpomeň se a pamatuj, přeladká Panno, že jsi má matka a já Tvůj syn. Že jsi mocná, a já jen ubohý člověk, nízký a slabý. Snažně Tě prosím, přeladká Matko, abys mě vedla a chránila na všech mých cestách a při všech mých činech.“

Sv. František Saleský

Bl. Gerhard Hirschfelder – katolická oběť nacismu

V hitlerovském Německu působilo cca 25 tisíc katolických duchovních. Více než polovina z nich přišla do konfliktu s nacistickou mocí. 4 tisíce německých kněží prošly vězením a koncentračními tábory III. říše, téměř polovina z nich byla buď popravena, nebo zahynula v důsledku krutého týrání. V zemích obsazených hitlerovským Německem byla situace tatáž. Nacistický režim pronásledoval katolickou církev stejně krvavě jako komunisté.

Jednou z mnoha obětí nacistické perzekuce byl kněz Gerhard Hirschfelder, narozený r. 1907 v kdysi českém Kladsku, které tenkrát patřilo Německu a dnes náleží Polsku. Ve Vratislavi byl r. 1932 kardinálem Adolfem Bertramem vysvěcen na kněze. Veselá povaha jej přímo předurčovala pro práci s mládeží. Hrál na kytaru, zpíval a sportoval. Proto byl pověřen duchovní správou mládeže v kladském děkanátu. Pořádal poutě mladých a tzv. hodiny víry, které byly vždycky obrovským zážitkem.

Hitlerovský režim silně omezoval, někde i zcela zakazoval výuku náboženství ve škole. V této situaci se mnoho mladých katolíků upnul k P. Hirschfelderovi. To neuniklo nežádoucí pozornosti gestapa a také Hitlerjugend, která žárlivě střezila výchovu mládeže jako svoji doménu a v katolické mládeži viděla konkurenci. Nacistický totalitní stát usiloval o jednotnou výchovu mladých v celém Německu v protikřesťanském duchu. Proto se P. Hirschfelder stal centrem pozornosti. Gestapo čekalo na vhodnou příležitost, jak ho zatknout.

Ta přišla brzy. R. 1941 v jednom nedělním kázání Hirschfelder řekl: „Kdo vytrhává mládeži ze srdce víru v Krista, je zločinec.“ Past sklapla, pater Hirschfelder byl zatčen. Gestapáci při zatýkání zničili velký kříž a obraz Panny Marie, které se nacházely v klubové místnosti katolické mládeže. Hirschfelder byl odeslán do koncentračního tábora Dachau, kde se v té době nacházelo 28 tisíc vězňů, z toho 3 tisíce kněží. Z jeho pozůstalostí pochází modlitba, kterou si tajně zapsal: „Pane, i když je mi odňata všechna vnější pocta, zůstávám stále dítětem Božím, bojovníkem Božím a knězem Božím – a to mi nikdo nemůže vzít. Dej, abych zůstal radostný v každém utrpení.“

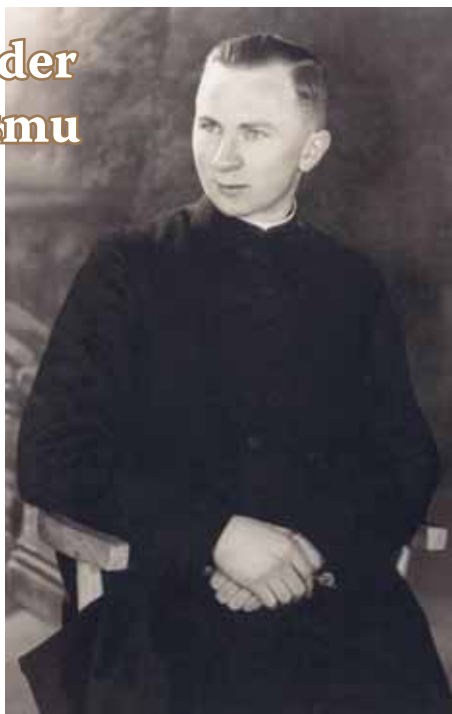

foto: www.kaplanhirschfelder.de

V táboře zakusil od esesáků mnoho bití a týrání, což podlomilo jeho zdravotní stav. Tyto bolesti nabízel Bohu jako smírnou oběť za své trýznitele. Podle svědectví spoluvězňů často opakoval po nelidském mučení modlitbu sv. Štěpána při kamenování: „Pane, nepokládej jim to za hřích.“ V srpnu r. 1942 pater Hirschfelder zemřel na následky krutých podmínek uvěznění v tzv. korekci, tzn. zvláštním vězení v koncentračním táboře pro „provinilce proti kázeňskému řádu“. Jeho tělesné pozůstatky byly okamžitě spáleny a gestapo je odmítlo vydat rodině.

V německém Münsteru byl již ukončen proces blahorečení tohoto mučedníka nacistického pronásledování církve. Papež Benedikt XVI. ho beatifikoval v září loňského roku. Právě mládež potřebuje tohoto kněze jako vzor. I dnes platí jeho slova: „Kdo vytrhává mládeži ze srdce víru v Krista, je zločinec.“

*Eduard Werner,
Fels 5/2007, překl. -ram-*

Svěř Pánu svou cestu...

Proběhla jednou soutěž dřevorubců v zacházení se sekýrou. Pravidla byla jednoduchá: Vyhraje ten, kdo během osmi hodin porazí nejvíce stromů. Ve finále se utkali dva favorité.

První z nich pracoval bez vydechnutí. „Určitě zvítězím!“ říkal si pro sebe a těžce popadal dech. Byl si jistý, protože pracoval sekýrou bez přestávky. Jeho soupeř ale čas od času přerušoval práci, na chvíli zmizel a potom se objevil s rohlíkem nebo šálkem kávy.

V jistém okamžiku přerušil úder sekyr ostrý hvizd: signál k ukončení soutěže. Komise počítala pařezy pokácených stromů. První dřevorubec, který pracoval bez přestávky, jich porazil dvanact. Druhý – k nevíře – osmáct!

„Jak jsi to dokázal, když jsi každou chvíli přerušoval práci?“ křičel poražený. „To je velmi jednoduché. Dělal jsem přestávky, abych naostřil sekýru.“

„Svěř Pánu svou cestu a důvěřuj mu: On sám bude jednat...“ čteme v Žalmu 37. Svěřit Bohu svůj život znamená dát mu ho jako celek. Udělat to prostřednictvím Panny Marie znamená vzít si právě ji jako vzor své důvěry.

Při zvěstování Panna Maria neříká: „Ano, souhlasím.“ Říká mnohem víc: „Hle, jsem služebnice Páně.“ Běžné „ano“ znamená totiž: udělám to, postarám se. Služebník (-nice) je však ten, kdo nejen splní nějaký úkol, nýbrž celý život a sebe celého odevzdá Bohu. Díky tomu důvěra vlastně přerůstá pouhou samotnou vírou.

Opakem důvěry není nedůvěra, nýbrž ... zoufalství. Důvěra se projevuje odstraněním zoufalství, pochybností a úzkostí a jejich nahrazením chvilkou přestávky k setkání s Bohem, k „naostření sekýry“.

*P. Jacek Maria Pedziwiatr,
RN 2/2011, překl. -kb-*

RATZINGER HAJLOVAL???

Podvodná manipulace s fotografiemi

Italský univerzitní profesor, novinář a spisovatel Eric Frattini, známý svým nepřátelstvím vůči katolické církvi, se odvolává ve své nejnovější knize o papežích na údajný fotografický dokument, na němž prý „mladý Ratzinger v kněžském oděvu zvedá ruku k hitlerovskému pozdravu“. Tento snímek byl opravdu zveřejněn v některých bulvárních plátcích.

Záležitost je ve skutečnosti směšná. Fotografie totiž zachycuje mladého novokněze Josepha Ratzingera r. 1951 (tedy už 6 let po pádu nacistického režimu), jak vzkládá své obě ruce nad věřící k novokněžskému požehnání. „Odříznutím“ jeho levé ruky však snadno vznikne dojem, že se jedná o pravici vztyčenou k árijskému pozdravu.

To, že nepřátelé Svatého otce sahají k takovým „důkazům“, je spíše komické. K smíchu ale už není, že se najdou lidé, dokonce univerzitní pedagogové à la prof. Frattini, kteří tomu věří a považují takové naivní podvody za realitu. Inu, nenávisť zaslepuje každou soudnost, zvláště když jde o nenávisť vůči Kristu a jeho církvi.

Glaube und Kirche 7/2010

Odmítla se vzdát křesťanství, zaplatila za to životem

Mladá, hezká dívka měla na výběr: změnu vyznání a další život, nebo vytrvání u své víry a jistou smrt. Rozhodla se pro Krista.

V pondělí 14. března zemřela 23letá Alina Milan, studentka pátého ročníku právnické fakulty Moskevské státní univerzity. Před několika měsíci u ní bylo diagnostikováno těžké onemocnění jater. Jedinou pomocí, jak zachránit její život, byla transplantace orgánu. Jelikož se v Rusku transplantace jater nevykonávají, vydala se na podzim loňského roku Alina se svojí matkou do Tel Avivu, kde jsou tyto operace prováděny. Vstupní vyšetření v tamější klinice potvrdilo, že jenom rychlá operace může zachránit její život.

Matka s dcerou se vrátily do Moskvy, kde stály před těžkým rozhodnutím. Rodina neměla 300 tisíc dolarů na zaplacení transplantace, objevila se však možnost bezplatného vykonání operace. Podmínkou bylo přijetí izraelského občanství, ke kterému se váže bezplatná zdravotní péče. Získání občanství bylo o to jednodušší, že Alina má židovské předky – matka jejího zemřelého otce je židovka žijící v Izraeli. Objevilo se ale důležité „ale“...

K získání izraelského občanství je nutné vyplnit příslušný dotazník. V jedné z rubrik je nutné napsat deklarované vyznání. Podle platného izraelského práva se obyvatelem země může stát jenom ten, kdo se deklaruje jako vyznavač judaismu nebo ateista. Vyplnění rubriky slovem „křesťan“ automaticky zavírá cestu k získání izraelského občanství. Alina odmítla vyplnit dotazník. „Neexistuje cena, za kterou bych se mohla vzdát Krista,“ řekla dívka, která musela zaplatit cenou vlastního života.

Svědkiem rozhodování Aliny byl její duchovní vůdce, o. Alexander Narušev, z jehož zprávy citujeme: „Aby mohla získat rychlou lékařskou pomoc a šanci na další život, musela napsat jediné slovo: židovka nebo ateistka. S touto otázkou se na mne obrátila přes telefon. Co dělat? Lékaři jí předpovídali velmi málo času – dva, tři týdny... Volba byla jednoduchá – lhát, zřít se svojí víry a získat naději na přežití, anebo se úplně spolehnout na Boha.

foto: hermitage-journal.blogspot.com

Se smíšenými pocity jsem za ní jel do nemocnice. Vedle mne seděla její matka s unaveným a sklíčeným obličejem. Na jednotce intenzivní péče na mne čekal člověk očekávající odpověď – pravděpodobně odpověď na nejdůležitější otázku v jeho životě.

Nejsem od toho, abych rozhodoval o osudu kohokoliv z lidí, a nevěděl jsem, co říci, i když upřímně řečeno jsem věděl, ale... Ještě před příchodem k nemocné mi matka dívky řekla, že se již společně s dcerou rozhodly. Přerušil jsem ji a změnil téma, protože jsem se bál uslyšet to, co by bylo pro mne jako kněze a křesťana to nejstrašnější.

Když jsem vešel do pokoje, spatřil jsem vyhublou, žlutou bytost stěží podobnou mladé dívce. Dívala se ale na mě jasným pohledem a v jejich očích jsem viděl určitou překvapivou jistotu a rozhodnost. „My jsme se už s mámou o všem rozhodly,“ řekla bez zbytečných okolků Alina, „nevzdám se kříže a nezřeknu se své víry. Za žádnou cenu.“

Když se o. Narušev loučil se ženami, zeptal se jich, co teď budou dělat. Řekly mu, že se budou snažit sehnat sponzory, kteří by mohli financovat operaci. „Ale nemáte už přece příliš času,“ poznamenal kněz. „Před námi je věčnost,“ odpověděla mladá žena.

Přátelé Aliny z Moskevské univerzity se rozhodli sesbírat potřebnou sumu, zorganizovali sbírku a zveřejňovali inzeráty, ale bez úspěchu. Alina zemřela 14. března. Před smrtí ještě stihla napsat

list svým přátelům: „Neprokázala jsem žádné hrdinství. Neučinila jsem teď žádnou volbu, protože svůj výběr jsem učinila již dávno – jsem pravoslavnou křesťankou.“ Dále napsala: „Mám před sebou dokument z Ministerstva vnitra Izraele. Je tu odstavec: přijímám občanství/zákony/náboženství daného státu, stačí jenom podepsat. Řekněte mi sami, zda mám na výběr? Nejdůležitější není to, co stojí na papíře, ale to, co má člověk v duši ... a v mé je důvěra v Boha silnější než všechny papíry, zákony, státy, strašné diagnózy i časy! I v nejtěžších chvílích mě neopouští pocit, že mě Bůh drží za ruku...“

Jediná volba, kterou jsem učinila již dávno a která není svázaná s žádným občanstvím, to je víra v Boha. Bez ohledu na cokoli mu budu děkovat za všechno, co mě potká.“

Na konci Alina poděkovala všem, kteří na ni pamatovali a dělali si o ni starosti. Zdůraznila, že není žádnou hrdinkou: „Opravdové hrdinství spočívá v zanechání všech vlastních věcí a zabývání se bližním,“ zněla její poslední slova adresovaná přátelům.

*Res Claritatis 11.4.2011,
Zdroj: Fronda, Pravda.ru*

RŮŽENEC K DEVATERU KŮRŮM ANDĚLSKÝM

Sv. František z Assisi byl, jak známo, velkým ctitelcem svatých andělů. Podle svého životopisce Tomáše z Celana vždy, když vzýval a oslavoval Pannu Marii, připojil na závěr ještě slova: „Ať nás ochraňují slavná, blahoslavená a vždycky panenská Matka Maria, svatí archandělé Michael, Gabriel a Rafael a spolu s nimi všechny kůry nebeských duchů...“

Později na základě této úcty sv. Františka k andělům vznikl tzv. „Růženec k devateru kůrům andělským“, který schválil r. 1851 papež bl. Pius IX. a obdařil je neplnomocnými odpustky. Podoba této modlitby je následující:

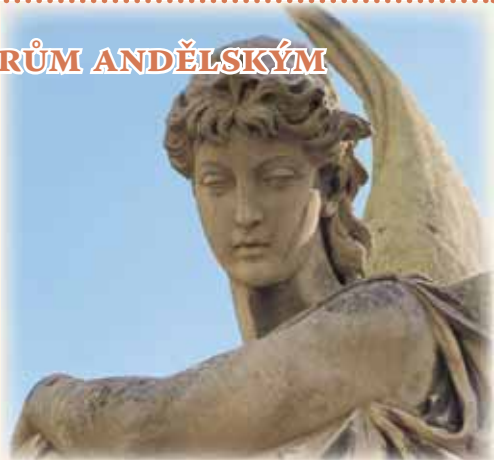

foto: Sergey Galushko | Dreamstime.com

Svatý Michaeli! Svěřuji Ti hodinu své smrti.

Drž v této chvíli v zajetí zlého nepřítele, aby mne nepřemohl a neškodil mé duši. – *Otče náš*

Svatý Gabrieli! Vypros mi od Boha živou víru,

silnou naději, vroucí lásku a velkou úctu k Nejsvětější svátosti oltářní. –,,–

Svatý Rafaeli! Veď mne po všechn čas mého života cestou ctnosti a dokonalosti. –,,–

Můj svatý anděli strážný!

Vypros mi od Boha sílu odporovat zlu a zvláštní milost věrně Boha následovat až do smrti. –,,–

Ó planoucí serafové! Vyproste mi vroucí lásku k Bohu!

– *1x Otče náš, 3x Zdravas Maria*

Ó zářící cherubové! Vyproste mi opravdové poznání Boha a schopnost stát se svatým. –,,–

Ó vznešené trůny! Vyproste mi mír a pokoj srdce! –,,–

Ó vysoká panstva! Vyproste mi vítězství nad všemi zlými náklonnostmi a žádostmi. –,,–

Ó nepřemožitelné mocnosti! Vyproste mi sílu k zápasu se všemi zlými duchy. –,,–

Ó zázračné síly! Vyproste mi plnost všech ctností a dokonalost. –,,–

Ó nejjasnější knížata! Vyproste mi ctnost poslušnosti a spravedlnosti. –,,–

Ó svatí archandělé! Vyproste mi, aby má vůle byla ve shodě s vůlí Boží. –,,–

Ó svatí andělé, věrní ochránci! Vyproste mi pravou pokoru a důvěru v Boží milosrdenství. –,,–

Dienst am Glauben 12/2010, překl. -kb-

Tulák

Začíná soumrak, který doprovázejí večerní trylky ptáků, sem tam se někdo vrací z pole, lidé sedí u televizorů anebo vychutnávají krásný letní večer na lavičkách domů na návsi.

Jako když rybka zčeří hladinu poklidného rybníka, tak probudí usínající vesnici kněz, který kráčí obcí v klerice a v rochetě. Všichni vědí, že takto chodí jenom k nemocnému. A tak od jedné lavičky ke druhé běží dotaz: „Ke komu jde s Pánem Bohem?“

Dotaz proběhne nejenom návší, ale zaběhne i do bočních uliček, ale s odpovědí se vrací až v okamžiku, kdy kněz překvapivě vstoupí do domku staré Hrabalové. Lidé se shlukují do skupinek a dívají se: „Navečer zavírala kostel... Byla zdravá jako řepa... Běhala jako křepelka.“

Za chvíli jako ozvěna probíhá obcí zaručená zpráva: „Udělal se jí naráz špatně.“

V té chvíli maže kněz olejem ženu, která se starala o kostel. Buď otevřela vrata a v chrámu se modlila, anebo na zavřená vrata dala cedulku s údajem, kdy se vrátí. „Paní Marto,“ říká otec Josef, „vaše duše je čistá jako napadaný sníh. Podám vám pokrm na cestu do nebe.“

Přivřená víčka se malinko rozšíří, takže se ukáží pomněnkově modré oči, sevřená ústa povolí a zakřivené vrásky se prohloubí námahou, neboť umírající chce něco říct. Kněz se sklání, neboť žena pouze sípe: „Ne...zaví...rejte kos...tel.“

Otec Josef přikyvuje, ale neslibuje. Copak se najde někdo, kdo ráno kostel otevře a večer zavře, a bude jej hlídat proti zlodějům?

Stará Hrabalová, tak jí lidé ve vsi říkají, se však znovu snaží něco říct. Koptá ještě tišeji než předtím, takže kněz musí dát ucho až téměř k jejím ústům. Jenom s velkou námahou slyší: „Ne...za...vírejte...te Je...ží...še!“

Kněz přivírá víčka, aby se nemusel dívat do důvěřivých očí paní Marty. Když však znovu na ni pohlédne, lekne se, jak barva z obličejce nemocné rychle mizí. Hlava s bledým obličejem, zavřenýma

foto: Tepic | Dreamstime.com

očíma a semknutými rty klesá na bok. Poslední výdech a pak už nic.

Kněz se svatou hostií v ruce prosí: „Ježíši, vezmi si ji k sobě. Vždyt byla vždycky tvoje.“

Po modlitbách za umírající se vrací farář do kostela, aby vrátil svatou hostii do svatostánku. Do kostela proniká jenom pouliční osvětlení, přesto však pohlédne kněz ke vchodu do chrámu, který ještě dnes paní Marta zamykala.

Na druhý den celá vesnice ví, že pohřeb bude pozitíř. Bude jen málo domů, ze kterých nepůjde alespoň jeden člověk na pohřeb. Od rána několik lidí povzdechlo u vrat zavřeného kostela: „Bude nám chybět.“

V párném popoledni se vesnici belhá Vašek. Tak všichni říkají muži, který patří k vesnici, i když v ní nebydlí. Momentálně přespává v opuštěném včelínu na okraji lesa. Každý den sejde dolů do vesnice a míří do kostela. Nikomu nevádí, že je oblečený jako strašák do zelí. Lidé sami ho volají a dávají mu v nepsaném pořadí do jeho ešusu oběd. Vašek si nikdy o jídlo nefekne, ale když dostane, tak poděkuje a slíbí: „Pomodlím se za vás!“

A lidé mu svěřují své starosti, bolesti a vědí, že Vašek je zanesen před svatostánek. Navíc jim podivný muž slibuje, že večer svou modlitbu pošle pod hvězdnou oblohou přímo do nebe. A nemálo lidí dosvědčuje, co jim Vašek vyprosil.

Vašek prochází obcí, ale ešus má dosud prázdný. Pocítí jakýsi divný stesk v duši. Neví si s ním rady, tak jej tíží. Rozhoduje se: musím rychle do kostela, paní Marta mi to vysvětlí.

Jedině on a pan farář říkali staré Hrabalové paní Marta.

Vašek se klátí v rychlém kroku a blíží se ke kostelu. Musí se zastavit, neboť se mu nedostává dechu. Srdce mu navíc prudce buší v tísnivé předtuše. Pohlédne ke kostelu. Dveře jsou zavřené? Něco se stalo? Uvidím na cedulce, kam musela paní Marta odejít.

Poslední metry před kostelem Vašek kluše, i když stěná bolestí, když ho bodá v nemocné noze. Uřícený, zpocený dosahuje kostelních vrat. Nemůže uvěřit, že je zavřeno, a tak marně cloumá pevnou klikou. Přitom volá: „Paní Marto! Paní Marto!“

Otevírá se okno proti kostelu. Šedovlasá žena v šátku na něho volá: „Vašku, té se už nedovoláš. Pojď si k nám pro oběd. Nějak jsem tě zmeškala.“

Vašek se k ní natočí, ale nepustí kliku chrámu. Přitom volá: „Kde je paní Marta?“

„Umřela, Vašku, umřela!“

„To není možné!“

„Je to tak. Nikdo tomu nemohl uvěřit.“

„Musím se za ni pomodlit. Kdo mi otevře kostel?“

„Pojď si pro oběd, pomodlíš se za ni i za nás večer pod oblohou.“

„Ne, jíst nebudu.“

„Vašku, Vašku!“ volá žena v okně opakovaně, ale muž jí neodpovídá.

Klečí totiž na kolenou a drží se kliky kostelních dveří. „Paní Marto, paní Marto,“ naříká a pláče, „s kým se budu modlit?“

Pak cosi jako by mu náhle prolétlo myslí. Zklidňuje se a potlačuje slzy. Pouští kliku a kleká s hlavou přitisknutou ke klíčové dírcce. Ruce sepnuté doprovázejí modlitbu za paní Martu.

Paní odnaproti se na to nemůže jen tak dívat, a tak se převléká a zamíří na faru. Celá udýchaná sděluje otcí Josefovi: „Vašek klečí u kostelních dveří a modlí se.“

„Jdu tam hned,“ ujišťuje kněz ženu.

Zakrátko už kráčí otec Josef ke kostelu. A nejde sám. Zpráva o Vaškovi u kostelních dveří stačila oběhnout vesnicí. Kněz zvolňuje krok a tiše přistupuje k Vaškovi. Čeká, až dokončí „Otče náš“. Pak ho oslovuje: „Vašku!“

Muž se prudce otočí a provinile klopí hlavu.

„Vašku, paní Marta zemřela. Stačil jsem jí udělit svátost nemocných.“

„A kdo mi otevře kostel?“

Kněz krčí rameny. Poté přiznává: „Dokud se nikdo nenajde, tak bude kostel zavřený.“

„Ale kde se budu modlit?“

Kněz se rozhlédne po okolostojících. Všichni sklánějí hlavy. Nikdo z nich nechce nastoupit na uvolněné místo po staré Hrabalové. „Sám vidíš, Vašku, že nikdo kostel neotevrat a hlídat nechce. Budu muset pořídit mříž, pak se budou moci lidé pomodlit aspoň z předsíně.“

Stává se něco nečekaného. Vašek prudce vstává a oslovuje kněze: „Pane faráři!“

„Copak, Vašku, nemohu ti pomoci.“

„Můžete. Paní Martu zastoupím já.“

Překvapený kněz zírá užasle na muže. Tulákova tvář se mění před jeho očima. Přitom vážně pronáší: „Nebojte se, otče, svěřit mi klíče. Nejsem hloupý, jak si myslíte. Jsem tulák, protože jsem pozbyl domov. Žena si našla jiného a já skončil na ulici. Žil jsem jako zvíře, až jsem došel sem. Jsem inženýr ekonomie, můžete si mě vyzkoušet.“

„Vašku, co to blábolíš? Ale ty vlastně neblábolíš. To paní Marta... Její přímluva. Já vím, že to byla svěřice. Kdo jiný by byl v nebi, když ne ona. Ty jsi zázrak na její přímluvu...“

„Nevím, jestli je to zázrak. Ale najednou jsem pocítil chuť zase žít mezi lidmi, když tady potřebujete kostelníka. Kulhám, ale dojdu ještě daleko.“

„Pojď si pro klíče na faru. Mám dvě pohostinky, v jedné se můžeš ubytovat, když jsi teď kostelník. Ale má to ještě jednu podmínku – musíš se slušně obléct.“

„Samozřejmě. Děkuji, pane faráři, nezklamou vás.“

„Já vím, já vím...“

Na druhý den je pohřeb paní Hrabalové. Lidé se do kostela nemohou vejít. Ale slyší venku dobře. Ví, komu za to mohou děkovat: Vaškovi. Vlastně inženýru Václavovi, který zvukové zařízení nainstaloval. Při pohřbu tak lidé děkují staré Hrabalové nejenom za její kostelnickou službu, ale i za to, že za sebe sjednala náhradu.

Prázdniny s našimi nejlepšími přáteli

Drahé děti, po celý rok si postupně den po dni připomínáme mnoho svatých. Jsou to naši nejlepší přátelé, pomocníci a ochránci. Mnozí z Vás máte jméno některého svatého. V den jeho svátku slavíte i Váš svátek. Je pěkné vědět, kdo to byl, děkovat mu, prosit o jeho přímluvu u Boha a o pomoc a dělat mu radost. Kdo nemá jméno svatého, může si sám některého vybrat za vzor a ochránce.

I o prázdninách jsou svátky celé řady svatých. Nejvýznamnějším svátkům se říká „slavnosti“ a o prázdninách jsou dvě: 5. července svatých Cyrila a Metoděje a 15. srpna Nanebevzetí Panny Marie.

Svatý Cyril a Metoděj jsou bratři, kteří k nám přišli v době, kdy naši předkové ještě nevěděli o Pánu Ježíši, často byli na sebe navzájem velmi zlí a byli nevzdělaní, nikdo neuměl ani číst a psát. Pán Bůh doprovázel působení těchto svatých bratrů velkou pomocí a požehnáním. Nejen náš národ, ale i další slovanské národy se jejich působením staly křesťanskými. Lidé se učili žít v lásce k Bohu i k lidem a to proměňovalo k dobru jejich srdce a celou lidskou společnost. Svatí Cyril a Metoděj jsou také zakladateli vzdělanosti všech slovanských národů. Celá církev je ctí jako nebeské ochránce Evropy. Přišli sem v roce 863. V roce 2013 to tedy bude 1150 let. Už teď myslíme na to jubilejní výročí. S vděčností za to, že k nám

přinesli Kristovu lásku a pravdu. A že za těch 1150 let velice mnoho našich bratrů a sester s Kristem v srdcích dovedli a dovedou krásně žít, šířit kolem sebe dobro a radost a jít cestou, která vede k věčné nebeské radosti, a ukazovat ji i druhým.

Nejpřednější ze všech svatých je Panna Maria, kterou nazýváme „Královna andělů“ a „Královna všech svatých“. Ona je Matka Boží. A naše nebeská Matka, která má nás všechny ráda jako milované děti. K ní se obrácíme co nejčastěji s velkou vděčností, láskou a důvěrou. Ona je překrásným vzorem víry, naděje, lásky, modlitby, moudrosti, statečnosti v utrpení, vytrvalosti, pohotové ochoty konat vůli Boží, lásky k církvi, soucitu s trpícími i s hříšníky, láskyplné pomoci všem. Pán Ježíš ji po skončení jejího pozemského života vzal s tělem i duší do věčného domova. A ona teď doprovází své děti, nás všechny, svou nejmocnější přímluvou a ustavičnou pomocí. Během roku slavíme několik svátků Panny Marie, kdy si připomínáme řadu událostí z jejího života a jejího působení. Největším z těchto svátků je slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna.

Ani o prázdninách nezapomínejme na to, že Pán Bůh je stále s námi a má nás nesmírně rád.

Dělejme mu radost. A často si připomeňme, že v každém člověku se vlastně s ním setkáváme, protože Pán Ježíš říká: „Co jste udělali pro jednoho z mých nejmenších bratrů, pro mne jste udělali.“ Buďte radostní a veselí a nenechte se zlákat k žádné špatnosti.

Ať Vás chrání svatá Marie Goretti. I její svátek je o prázdninách 6. července. Je zvlášť blízká dětem a mládeži. Zemřela mučednickou smrtí ve věku 12 let. Zkažený mladík ji sváděl ke zlému a hrozil jí, že ji zabije, když mu nebude po vůli. A ona raději obětovala život a dostala překrásnou odměnu od Pána Ježíše v nebeské radosti. Jako Pán Ježíš na kříži se modlil i za ty, kdo ho ukřížovali, tak i ona, když umírala, modlila se i za spásu duše toho vraha. A Pán Bůh její prosbu splnil. Ten vrah se během mnoha let vězení obrátil k Bohu, po propuštění z vězení žil v klášteře a zbožně zemřel. Pán Bůh potvrdil její svatost zázraky, a tak ji Svatý otec v roce 1950 prohlásil za svatou. Za přítomnosti obrovského množství lidí a také její maminky i toho

už z vězení propuštěného vraha. Mnoho dětí, mládeže i dospělých se k ní modlí a prosí o její přimluvu u Boha, zvlášť za děti a mládež.

Pamatujme na častou modlitbu a na nedělní mši svatou. Kdo by byl někde, kde není možné jít na mši svatou, ať aspoň pamatuje na to, že je neděle, více se pomodlí a těší se, že zase přijde na mši svatou, až to bude možné. Kdo z Vás už chodíte ke svátosti smíření a ke svatému přijímání, posilujte se těmito svátostmi i o prázdninách. Možná, že se setkáváte s dětmi, které o Pánu Ježíši nic nevědí. Vyprávějte jim o něm. A o jiných zajímavostech, které znáte z náboženství. Jako vyprávěli svatý Cyril a Metoděj. Bývají často nazýváni „apostolové Slovanů“. I Vy budete apoštoly svých kamarádů.

S Pánem Ježíšem, s Pannou Marií, s anděly a svatými jsou prázdniny krásné a radostné. A nejen prázdniny, ale i celý náš život.

To Vám všem srdečně přeje a vyprošuje a také o Vaši vzpomínku v modlitbě Vás prosí

Váš P. Bohumil Kolář

Koroze

Hladová a nenasytá koroze se s chutí pustila do ocelové lávky vedoucí k osamělému domku za řekou. „Tati,“ pravil malý Petr jednou u večeře, „nějak nám začíná rezavět lávka, neměli bychom s tím něco udělat?“ „To víš, že uděláme, ale teď zrovna nemám čas, máme schůzi požárníků. Však se nic nestane, když lávku odrezíme a natřeme příští týden.“

Za 14 dní si Petr vzpomněl: „Tati, už je další, příští týden“ a lávka je čím dál víc rezavá. Kdy se do toho pustíme?“ „Ještě pár dní musí vydržet, mám teď moc práce a musím zůstat v zaměstnání přes čas. Neboj se, lávka je pevná, rez jí nemůže ublížit!“

Uběhly další tři týdny. „Tati, venku krásně svítí sluníčko, neopravíme tu lávku?“ „Co máš pořád s tou lávkou? Copak nevidíš, že se právě dívám na fotbal? Počkej, až skončí mistrovství světa, pak se na to podíváme.“

Když skončilo mistrovství světa, byla zas nutná práce na zahradě, bylo potřeba stihnout několik velice důležitých návštěv, vyhovět pozvánce „účast nutná“ na několika pozvánkách na různé schůze, absolvovat povinné brigády, jet na dovolenou k moři, přijmout vedlejší zaměstnání, aby se

urychlilo spojení na auto, občas zajít do hospody a upevnit staré kamarádství, sledovat další mistrovství světa a vykonat spoustu jiných neodkladných věcí. Koroze na lávce zatím nerušeně hodovala a s jídlem jí utěšeně rostla chuť. Vzpěry, nosníky, podlaha i zábradlí se pomalíčku měnily v práškovitou hmotu pevnou asi tak, jako perník.

A protože i v tomto případě platila stará poučka: „Tak dlouho se nechává ocelová lávka rezavět, až se někdo propadne,“ dospěla celková situace tak daleko, že se jednoho škaredého dne malý Pěta málem utopil. Tatínek se značně zapotil, než klouček z řeky vytáhl, a moc si oddechl, když z toho nebyl zápal plic.

Do týdne vedla k domku za řekou naprosto nová lávka. Koroze si však už ani nekousla, protože tatínek nemínil riskovat další nedobrovolnou koupel, při které by třeba žádný zachránce další nevinné oběti nebyl nablízku, a proto se o novou lávku staral tak pečlivě, že by ho s obdivem pozorovali i údržbáři světového mostu přes mořský záliv v San Francisku.

P. Václav Trmáč

Poděkování

Poděkování P. Marii Křtinské za milosti udělené v jubilejním 800. výročí zjevení v r. 2010

V lednu 2010 jsem při pracovním úkonu nešťastně upadla na zledovatělém chodníku na pravý loket. Byl značně pohmožděný, velice bolestivý a oteklý. Při mém zaměstnání bylo nezbytné mít zdravé ruce a velmi mě nutilo prosit P. Marii Křtinskou o pomoc v uzdravení. S bolestí jsem večer uléhala a ráno se probudila s uzdravenou rukou bez otoku, bolesti a modřiny.

P. Maria také přispěla k záchraně mého života 8. května na svátek P. Marie, Prostřednice všech milostí. Před několika lety jsem onemocněla zánětem hlubokých žil a bércovým vředem na levé noze. V sobotu večer 7.5.2010 jsem najednou pocítila bolest v nártu pravé nohy, která se stupňovala, noha začala natékat. Myslela jsem, že to do rána přejde, ale bolest celé nohy se stupňovala až do neúnosnosti. Na nártu se objevovala stále se zvětšující tmavá napuchlá céva téměř 1 cm tlustá a asi 5 cm dlouhá, kousek od ní se vytvořila také vystupující téměř černá boule velikosti 1,5 cm. Otok byl velký, bolesti stále silnější. Celou noc jsem se vroucně modlila k P. Marii Křtinské. Byla jsem sama doma, naprosto neschopná chůze nebo pohybu nohy. Kolem 6. hodiny ráno v neděli 8. května jsem při modlitbě růžence k P. Marii usnula. Ocítla jsem se ve snu v chrámu ve Křtínách. Prostor před oltářem s majestátní sochou P. Marie byl značně rozměrný, kostel liduprázdný, jen jsem cítila, že za mnou stojí v řadě mé děti s vnoučaty. Pohlédla jsem na rozevřenou náruč P. Marie a Ježíška, začala jsem v radosti běhat po chrámu před oltářem a šťastná volala na děti, že mě noha nebolí, že mohu chodit. V tom štěstí jsem se probudila. Automaticky jsem vstala a při prvním kroku si uvědomila noční problém s mou nohou a v údivu jsem zjistila, že bolest, velký otok i zbytnělá černá céva zmizely a že noha je v naprostém pořádku.

Rozjímal jsem v duchu o této i jiných milostech, které mi naše Vznešená a Milosrdná Matka P. Maria prokazuje, vždyť se cítím být ta

nejposlednější, ke které by se nebe tak milostivě sklátilo. V tom mi prošlo myslí, abych za tento dar poděkovala svým obětavým dětem, které s láskou pomáhají v tomto chrámu.

Je nutno podotknout, že následně při rozhovoru s mou lékařkou mi sdělila, že šlo o závažný stav s hrozící plicní embolií a nezbytností rychlého lékařského zásahu. Vydržet až do rána bez lékařské pomoci, a k tomu záhadně uzdravení, bylo pro lékařku nevysvětlitelné! Od té doby nemám žádné potíže.

P. Maria neléčí jen tělo, ale i duši. Byla jsem svědkem uzdravení velmi komplikovaného vztahu mezi lidmi ze dne na den. P. Maria nás provází stále, i když si to neuvědomujeme, a v loňském jubilejním roce nás obdařila velkými milostmi. Tyto povzbuzující události si nemůžu nechat pro sebe a chci vybědnout i ostatní, aby se s důvěrou obraceli ve svých těžkostech na P. Marii, naši Matku, která pomáhá svým dětem. A Ježíš vždy vyslyší prosby své matky.

P. Maria, děkuji Ti za Tvoji starostlivou péči!

Ludmila, ctitelka P. Marie

Trochu opožděně bych chtěla poděkovat Panně Marii. Již jsem nedoufala, že si najdu životního partnera, a tak jsem Panně Marii slíbila, že Jí veřejně poděkuji, když mi ho pomůže najít. Půl roku nato jsem potkala muže, kterého jsem si také vzala. Jsme spolu šest let a máme dvě zdravé děti. Děkuji také Panně Marii za pomoc a ochranu celé mé rodiny.

Pavla z Jihlavy

Ďakujeme Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie za návrat nášho vnuka Michala z misijného pôsobenia v afrických zemiach, postihnutých nepokojmi a prudkými bojmi s veľkou ukrutnosťou, mnohými obeťami a nemožnosťou dostať sa domov pre rozvrat medzinárodnej dopravy. Vrúce sme sa utiekali o ochranu a pomoc Panny Márie a jej „Zázračnej medaily“ a Ona nám pomohla a vyprosila jeho návrat.

starí rodičia Vladimír Krčméry a Elena r. Kettnerová

Chci poděkovat spojeným srdcím Ježíše a Marie za milosti a dar mého života i za vyslyšení proseb. Za přimluvu mých svatých, zvláště sv. Rity, která se přimlouvá v beznadějných situacích.

Také prosím za dar zdraví a víry pro mé děti i vnoučata. Za práci pro vnuka, vnučku i dceru.

Děkuji za všechny obdržené milosti a prosím o Boží požehnání do dalších dnů. S pokorou děkuji za každý den. Neposkvrněné srdce Panny Marie, neopouštěj nás.

rytířka ze Slovácka

Chci poděkovat Panně Marii za narození Elišky a Kryštofa. Zároveň prosím o Boží ochranu a vedení v celém životě.

vděčná babička Ludmila

Děkuji za Boží ochranu a přimluvu Matičky Boží, za veškerou lásku, za mé těžké zkoušky a za záchranu mého života i mých blízkých i nepřátel. Prosím za kněze v bystřícké farnosti, co u nás sloužili, i za přítomné.

čtenářka Zdeňka

Plním svůj slib, který jsem dala Panně Marii, že veřejně poděkuji Pánu Bohu a Panně Marii, když jsem prosila o pomoc v naší těžké ekonomické situaci i všechny sv. anděly a svaté. Mé prosby byly vyslyšeny, i když ještě nemáme všechno vyřešené. Doufám v další pomoc Boží a ochranu a přimluvu Panny Marie, Prostřednice všech milostí, i sv. Josefa a všech svatých, ke kterým se denně modlím. Tímto děkuji Pánu Bohu, Panně Marii a celému nebi. Panno Maria, oroduj za nás i za všechny, kteří jsou v podobné situaci jako my. Svěřuji ti, Maminko, celou rodinu do Tvé ochrany a přimluvy.

vděčná čtenářka Anna

Nikdy jsem si nemyslel, že se rozhodnu napsat o tom, co se mi stalo. Četbu Rytíře Neposkvrněné začínám od stránky „Poděkování“, během níž se mi nejedna slza skutálela po tváři.

Již 12 let nosím Zázračnou medailku, kterou jsem dostal od bratří františkánů v Panewnikach. Také jsem využil milosti 5 prvních sobot.

V noci z 9. na 10. září 2008 můj psychicky nemocný syn, který se léčil, ale neprojevoval nijak agresí, se na mne v noci uprostřed snu vrhl s nožem v ruce. Ostří nože mi sjelo po čelisti, ale našťástí se mi nic vážného nestalo. Můj křik uslyšel druhý syn, který okamžitě zasáhl a bratra odzbrojil. Z nemocnice jsem byl po třech dnech propuštěn.

Chodím po tomto světě díky Božimu milosrdenství. V tom tragickém dni byla moje duše ve stavu hříchu, kdybych zemřel, asi bych se ocitl v místě hrůzy, které viděly děti z Fatimy. Neposkvrněná mě ochránila od věčné smrti. Jak výstižná jsou slova Bible: „Neznáte dne ani hodiny.“

Marek Warchol,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 6/2011

Děkuji Nejsvětější Matce, sv. Josefovi a bl. Janu Pavlu II. za dar potomstva.

Roku 2005 jsem se vdala. Spolu s manželem jsme chtěli mít co nejdříve děti. Avšak ani po roce manželství žádné dítě nebylo na obzoru. Začali jsme se tedy modlit za dar dítěte. V červenci 2007 jsem se dozvěděla, že čekám dítě. Moje radost však netrvala dlouho, neboť v 5. týdnu těhotenství jsem o dítě samovolným potratem přišla.

Opět jsme se začali vroucně modlit o dítě, při čemž jsem slíbila, že veřejně poděkuji Panně Marii.

V prosinci na Vánoce jsem zjistila, že jsem těhotná. Jenže opět moje těhotenství bylo ohroženo, takže jsem musela celou dobu ležet v posteli. Byla to doba modlitby za zachování života dítěte.

Na Velikonoce mi při lékařském vyšetření pan doktor sdělil, že čekám dvojčátka. Velmi jsem děkovala Bohu, že nás obdarovává dvojnásobnou radostí. V červenci 2008 jsem šťastně porodila dvě dcerušky, které jsou naší velkou radostí.

vděčná maminka,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 6/2011

Jako mladé děvče jsem se modlila za dobrého manžela. Na tento úmysl jsem se denně modlila jeden desátek růžence. Má prosba byla vyslyšena – dostala jsem dobrého muže. Spolu jsme prožili šťastných 52 let. Máme dvě děti, které neztratily víru. Spolu s manželem chceme poděkovat Matce Boží Ustavičné pomoci a Ježíši Milosrdnému za tuto milost a za celoživotní ochranu.

Otylie, Strzeszow,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 4/2011

O modlitbu prosí:

Lukešová, rytířka Ludmila z Moravy, Anna z Moravy, Marie Polachová.

ZPRÁVY

Jordánsko–Izrael: Univerzita v Cambridgi ve Velké Británii byla prodána měděná deska s plánem Jeruzaléma, pocházející z doby krátce po r. 70, kdy bylo toto město zničeno Římany. Na plánu jsou označena místa spojená s působením Ježíše Krista. Jedná se o průvodce pro křesťanské poutníky do Jeruzaléma, v jehož troskách bylo po zničení obtížné se vyznat. Deska byla objevena při ilegálních vykopávkách na severu Jordánska a prodána jednomu izraelskému obchodníkovi, jenž ji nabídl cambridgeské univerzitě.

kreuz.net 9. 4. 2011

Vatikán: Papež Benedikt XVI. prohlásil na zasedání Papežské komise pro Latinskou Ameriku, že lidová zbožnost je „nesmírným pokladem, který však musí být živěn Písmem sv. a modlitbou“. Varoval před pokřivenými formami lidové zbožnosti, které spíše matou a jimž chybí pevné zakotvení ve víře.

radiovaticana 8. 4. 2011

Pákistán: 40letý Arih Masih, otec 4 dětí, byl zatčen na základě zákona o „rouhání“. To mělo spočívat údajně v tom, že ničil korán a posílal dopisy mohamedánům se žádostí o konverze.

Nasz Dziennik 12. 4. 2011

USA: V Kalispellu (Montana) byla do zástupu modlících se ochránců života před potratovou klinikou vhozena bomba. Nikdo našťástí nebyl zraněn. Policie přijela pozdě a případ odmítla vyšetřovat.

ND 23. 3. 2011

Bulharsko: V minulém roce bylo v této zemi vykonáno 34 tisíc potratů, nejvíce v celé historii. Lékaři mluví o vymírání národa, k čemuž podle nich přispívá i neplodnost žen v důsledku provedeného potratu.

ND 6. 4. 2011

USA: Bojovný ateistický publicista Christopher Hitchens, autor knihy „Jak náboženství otravuje svět“, trpí rakovinou jícnu. Ve své nemoci se obrátil na křesťany s prosbou o modlitbu za uzdravení. Odvolává se přitom na jednoho svého věřícího přítele, jenž mu to poradil.

ND 6. 4. 2011

Saúdská Arábie: Křesťanský konvertita Mumie Ejob, Eritrejec pracující v Saúdské Arábii, byl

zatčen, protože před mešitou hovořil s tamními muslimy o své víře v Ježíše Krista. Podle zákonů této země mu hrozí trest smrti.

kath.net 31. 3. 2011

Německo: V německé jazykové oblasti se mezi katolíky sbírají podpisy pro blahořečení arcibiskupa Fuldy Johanna Dyby, zemřelého r. 2000. Tento hodnostář byl známý svou zásadovostí při obraně pravd katolické víry a statečností v zápase proti potratům. Svůj podpis připojily i známé osobnosti, jako např. generální vikář diecéze ve švýcarském Churu Christoph Casetti, rakouský farář Gerhard Wagner, jenž měl být lineckým světícím biskupem, jezuita a životopisec svatých Lothar Groppe, sociolog Manfred Spieker aj.

kreuz.net 30. 3. 2011

Polsko: Více než 500 tisíc podpisů se shromáždilo pod požadavek zákazu potratů bez jakýchkoliv výjimek, vznesený organizacemi na obranu nenarozeného života. V Polsku je potrat povolen pouze v případě ohrožení života matky, znásilnění a incestu.

kath.net 16. 4. 2011

Severní Korea: Více než 50 tisíc korejských křesťanů se nachází v koncentračních táborech. Oznámila to americká organizace Open Doors, sledující potlačování náboženské svobody v jednotlivých zemích. Tuto zprávu potvrdil i Marzuki Darusma, zvláštní pozorovatel pro lidská práva v Severní Koreji. Mučení a nelidské zacházení jsou v těchto táborech běžnou praxí.

RaVat 16. 4. 2011

Velká Británie: Řidič kamionu Collin Atkinson má být propuštěn ze zaměstnání, protože umístil v kabině pro řidiče kříž. Tím prý „urazil city jyných“.

ND 21. 4. 2011

USA: Biskup z Lincolnu (Nebraska) Fabian Bruskewitz prohlásil veřejně, že homosexuální jednání je bytostně špatné a hříšné a kněží se nesmějí obávat je takto nazvat. Kdo se chová homosexuálně, páchá smrtelný hřích.

kath.net 21. 4. 2011

Malta: V této zemi je hlášeno nejvíce údajných zázraků na přímluvu papeže bl. Jana Pavla II., církve se k nim ale dosud nevyjádřila.

kath.net 21. 4. 2011

ZPRÁVY

Francie: Církev oficiálně uznala 68. zázračné uzdravení na místě zjevení Panny Marie v Lurdech. Jedná se o Francoise Sergeho, dnes důchodce, pocházejícího ze severní Francie, který trpěl paralýzou levé nohy. 12. dubna r. 2002 se vykoupal v lurdském prameni a uzdravil se. Lékaři to prohlásili za přirozeně nevysvětlitelné. Poté pan Serge vykonal pěší pouť do Compostely. Případů lékařsky nevysvětlitelných uzdravení jsou v Lurdech od r. 1858, kdy proběhlo zjevení Panny Marie, hlášeny tisíce, církev však uznala pouhých (dnes již) 68 jako zázračná.

RaVat 31. 3. 2011

Kanada: Mary Wagnerová, aktivistka na obranu nenarozeného života, byla odsouzena na 1 rok podmíněně, protože se modlila v Torontu před potratovou klinikou a rozdávala ženám, jdoucím na potrat, růže s nápisem: „Jsi stvořena, abys milovala a byla milována.“ Tím prý „poškodila obchodní zájmy firmy“, tj. potratové kliniky, protože některé ženy se od ní nechaly přemluvit a na potrat nakonec nešly.

kreuz.net 30. 3. 2011

Francie: Poslanec UMP Christian Vanneste v úterý 14. 6. v kuloárech francouzského Národního shromáždění prohlásil, že manželství mezi dvěma osobami stejného pohlaví je „antropologická zvrácenost“ vzhledem k tomu, že „společnost musí zajistit své trvání“, vše ostatní už je jen „otázkou módy“. „Nevidím důvod, proč by se Národní shromáždění mělo zajímat o antropologickou zvrácenost. Existují pouze dvě pohlaví, mužské a ženské. A právě uzavřením manželství mezi muži a ženami musí společnost zajistit své trvání. Vše ostatní už je jen otázkou módy, spojenou s několika lobbistickými skupinami, které mají očividně velkou moc,“ tvrdil pan Vanneste v kuloárech Shromáždění.

„To, že se pár lidí chová – řekněme ‚zvláštně‘ – ještě neznamená, že se tím společnost nutně musí zabývat,“ pokračoval. „Je to soukromá záležitost, která se nijak nevztahuje na budoucnost společnosti,“ dodal. „Je to sexuální požitek, je to rozptýlení, záliba. V čem se týká společnosti?“ „Společnost se zajímá o manželství do té míry, nakolik je spojeno s početím, což je ve většině případů,“ upřesnil. „Není to poprvé, kdy nějaká móda bude v módě kvůli tomu, že o tom rozhodl tisk,“ dodal ještě.

Francouzské Národní shromáždění 293 hlasy proti 222 zamítlo návrh socialistického zákona, jehož cílem bylo umožnit manželství homosexuálním párům, přičemž celá levice volila pro, zatímco velká část parlamentní většiny UMP-Nouveau Centre se postavila proti.

Res Claritatis 16. 6. 2011

Řím: Papež podpořil italský pochod pro život. „Mé myšlenky se ubírají k velké skupině Movimento per la Vita (Hnutí pro život),“ řekl v neděli 22. 5. při své polední modlitbě Regina Caeli papež Benedikt XVI. Svatý otec chválil italské Hnutí pro život za „konkrétní podporu kultury života“.

V neděli 22. května proběhl druhý národní Pochod pro život v Itálii. Minulý rok byl pochod součástí třídní akce, podporované jinými pro-life a prorodinnými skupinami, která vyvrcholila 22. května – na výročí „Zákona 194“, který v roce 1978 legalizoval interrupce. I tento rok se do podpory zapojilo vícero subjektů. Organizace pochodu se inspirovala jeho podobou v jiných zemích, především pochodem v USA 22. ledna.

Manifestace začala na náměstí sv. Petra a vedla třídou Via della Conciliazione a Corso Vittorio na Piazza Navona. Tam si účastníci vyslechli projevy Carla Casiniho, předsedy Hnutí pro život, Maria Pirvana, organizátora pochodu, a Marie Meaney z organizace Heartbeat International. Účastníci vyslechli také nahrávky bl. Jana Pavla II., ve kterých se zmiňuje o Hnutí pro život jako o „svaté věci“.

Res Claritatis 25. 5. 2011

Rusko: Summit o populační situaci. Patriarcha Kirill, hlava ruské pravoslavné církve, poslal oficiální pozdrav účastníkům moskevského demografického shromáždění „Rodina a budoucnost lidstva“, které se bude konat na Ruské státní univerzitě 29.–30. června. Shromáždění se bude zabývat nedotknutelností lidského života a potraty, stejnopohlavní svazky, eutanazií, drogovou závislostí a alkoholismem.

Patriarcha píše: „Jsem přesvědčen, že zdravé síly ve společnosti se musejí spojit, aby chránily instituci rodiny a její mravní hodnoty.“

Res Claritatis 4. 6. 2011, Zdroj: Congress of Families

OBSAH

Pane Ježíši, který nás voláš.....	1
Mimo církve není spásy.....	2
Kristus je důvěryhodnou nadějí pro Evropu.....	4
O svatosti.....	6
Největší potřebnost.....	7
Lásky vždycky vítězí.....	8
O svátosti manželství.....	9
Tricet let po objevení AIDS vzrůstá uznání katolického přístupu.....	10
Modlitba Hnutí čistých srdcí.....	11
Církev ve službě člověku (12): Pohanská, nebo „křesťanská“ pověra?.....	12
Opustil svět kvůli Bohu.....	14
Katolíci na lavičce obžalovaných.....	16
Co provedl prof. Isnard?.....	18
Bl. Gerhard Hirschfelder – katolická oběť nacismu.....	20
Svěť Pánu svou cestu.....	21
Ratzinger hajloval???.....	21
Odmítla se vzdát křesťanství, zaplatila za to životem.....	22
Růženc k devateru kůrům andělským.....	23
Tulák.....	24
Prázdniny s našimi nejlepšími přáteli.....	26
Koroze.....	27
Poděkování.....	28
Zprávy.....	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cíkrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č.ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněně získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

Pout' na Cvilín u Krnova

1941-2011

***70. výročí mučednické smrti
sv. Maxmiliána M. Kolbeho***

***Setkání čtenářů časopisu Immaculata
a rytířů Neposkvrněné***

sobota 13. srpna 2011

Program:

11.00 - křížová cesta v přírodě

12.00 - mše svatá

13.00 - společné občerstvení

14.30 - multimediální prezentace o sv. Maxmiliánovi

ROK KOLBEOVSKÝ

14. srpna 2010 – 15. srpna 2011

70. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána M. Kolbeho

Neposkvrněná – Královna nebe a země

Takto chápané prostřednictvím všech milostí vede k závěru, že Neposkvrněná je z vůle Všemohoucího Boha „nejmilostivější Královnou nebe a země“. Když blíže zkoumám Boží ekonomii, v níž vše směřuje k Neposkvrněné a skrze Ni ke Kristu a skrze Něj k Bohu, musím zvolat: „Pro Tebe stvořil Bůh svět, pro Tebe také mne Bůh povolal k bytí!“ Jak je to útěchyplná pravda, zvláště když si uvědomíme charakter Její královské vlády! „Je to Královna srdcí, Královna lásky; Její zákon je láska, Její mocí je mateřská láska.“ Kraluje po boku svého Syna – Krále králů, souzní s Jeho Božským Srdcem a využívá svého mateřského vlivu na toto Srdce. Neposkvrněná touží získat všechny duše pro své Neposkvrněné Srdce, ať dobrovolně uznají dar Boha – aby skrze Ni Bůh obdržel ze světa co největší slávu a duše co největší štěstí v Bohu. „Ať pouze... Ona zavládne srdcím, a promění se tvář země.“ Ona „přivádí království Ježíšovo do duší“. Ježíšovo království „spočívá v lásce, sahá do duše, do vůle“, v důsledku toho „Krále lásky je možné uctít pouze láskou, je možné Mu věnovat jako daň pouze lásku“. Neposkvrněná získává naše srdce, aby je přetvořila podle svého Neposkvrněného Srdce, „abychom nikdy a nic Pánu Ježíši neodpírali“. Když se 27. listopadu 1830 Neposkvrněná zjevila svatě Kateřině Labouré, ta v určité chvíli postřehla, že drží v dlani kouli, symbol celého světa, zdvihá oči k nebi a předkládá ji v obět Bohu. „Potom předvídajíc velikou úctu, jakou bude Panna Maria Neposkvrněná mít ode všech“, když je získá pod svou vládu, a současně předvídajíc plnost pokoje a štěstí v Mariině království, svatá Kateřina „bezděky hlasitě zvolala: »O, jak milé, jak příjemné bude slyšet: Maria je Královnou celého světa!« A všechny Její děti budou opakovat: »Ona je Královnou každého zvlášť!«“.

Svatý František z Assisi, okouzlený bohatstvím Boha, který se dává člověku, v úžasu zpívá: „Bůh můj a mé všechno!“ A sv. Maxmilián Kolbe, když poznal, že Boha nacházíme v Neposkvrněné, přenesl myšlenku svého Patriarchy, když říká: „Neposkvrněná moje a mé všechno, všechno, všechno!“ V Ni nacházel Boha a v Bohu nacházel všechno. A když viděl, jak je Její plnost svázána s Neposkvrněným Počětím, jak je Neposkvrněné Početí Jejím jménem a jakoby určuje Její podstatu, volá: „Ó, Neposkvrněná, Neposkvrněná, Neposkvrněná, jak sladké, drahé srdci dítěte je Tvé svaté Jméno, jak mile zní v duši, jaká je to překrásná melodie!“ A denně při mši svatě obětoval druhý úmysl na poděkování Nejsvětější Trojici – Otcí, Synu a Duchu svatému – za veškeré milosti, jež spočinuly na Nejsvětější Matce, a zvláště za Neposkvrněné Početí, a tuto praxi rozšiřoval, aby byl veleben Bůh „za tak božské povýšení Neposkvrněné“.

Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii, sestavil Jerzy Domański